

**Als een kind een nieuwe fase in zijn leven begint.
Van veilig thuis naar zorggezin en voor het eerst naar school.
(speciaal onderwijs cluster 2)
16-08-2004**

Ik weet dat diversen benieuwd zijn hoe mijn kind zijn nieuwe fase doorstaat.

In het kort samengevat. Martin (6 jaar, kernautist met verbale dyspraxie) is een schipperskind en is vandaag voor het eerst naar school. Tevens zal hij vanwege het beroep van zijn ouders de schooldagen doorbrengen in een gast-/zorggezin. (Gezinsvervangende woonvorm)

We hebben het getroffen met gezin en zorgouder. Leuke vrouw waar ik ook goed mee over weg kan. Waar ik ook het gevoel heb dat ik mezelf kan en mag zijn. En andersom ook natuurlijk.

Met de tijd van een aantal maanden hebben we het contact opgebouwd. Niet zozeer voor onszelf, maar zeker voor Martin. In de hoop dat hij er nu profijt van zal hebben. Hij heeft zelf geholpen met zijn kamertje in orde maken. We hebben beddengoed van huis meegenomen zodat dat vertrouwd is. Hij is er eerst eens een middag geweest. Toen een dag . Toen eens twee dagen. En dat zo meerdere malen. Uiteraard moest hij dat doorstaan zonder mama. Zodat de omgeving vertrouwd zou worden en zodat hij vertrouwen zou krijgen in de verzorgster. Want hij kan niet meer op mij terugvallen als hij daar is.

Mama is vertrouwd en veilig. 6 jaar lang heeft hij heel beschermd geleefd en met mama was een half woord genoeg. Maar nu.....

Ik heb een picto systeem opgezet om duidelijkheid te verschaffen. Daar heeft hij ook steeds bij gekeken. En ik heb hem ook steeds uitgelegd dat die picto's voor bij het zorggezin waren. Ik heb steeds geprobeerd duidelijkheid te geven aan wat zou gaan komen. Of het duidelijk overgekomen was, kon ik niet voorspellen. Dat was afwachten.

De afspraak was dat ik hem zondagavond zou brengen. Omdat we hem de eerste dag niet aan zijn lot wilde overlaten met alle nieuwe dingen besloten we dat ik hem de eerste dag zelf naar school zou brengen. Het zou dan makkelijker zijn als ik de nacht ook zou blijven slapen.

Nu is het zo bij mijn kind dat er dingen zijn in zijn leven waar ik niet hoor. Als ik hem naar school breng wil hij me zo snel mogelijk weg hebben. In dat stukje leven hoor ik niet. Zo ook met het zorggezin. Ik mag hem brengen, maar dan wel direct gaan, want anders vind hij het heel erg moeilijk. Een bakkie koffie zit er niet in. Dat kan hij (nog) niet aan. En nu zou ik dus ook nog eens een nacht blijven slapen.

Dat hij mijn uitleg begrepen had was me aan boord op het moment van vertrek wel duidelijk. Hij stond me een partij hevig in zijn ogen te wrijven. Hij was verdrietig maar wilde dat niet zijn en wreef het weg. Duwde het weg, alsof het er dan niet zou zijn.

Eenmaal daar brachten we de picto's en mijn spullen naar zijn kamer. Op zijn kamer heeft hij een magneetbord waar ik de (gemagnetiseerde) picto's op vast zette in het schema zoals hij deze week zou kunnen verwachten. Alleen de grote lijnen. Dus: welke dag, opstaan(aankleden en wassen hoort daar bij in), ontbijten(tanden poetsen zit daar bij in), busje, school, busje, spelen, tv kijken, eten, douchen, naar bed. Zo staat zijn dag even ingedeeld. Specifiekere details kunnen altijd nog ingevuld worden wanneer die behoefte daar is. Het gaat even alleen om de grote lijnen.

We hebben nog even op de bank gezeten en wat gedronken. Toen was het bed tijd. Hij hing helemaal aan me en accepteerde me helemaal in zijn wereld. Heerlijk was dat. Ik ben bij hem gebleven tot hij sliep en toen in de

Dit is een persoonlijke Point of view:

Te lezen op www.outsider.net

©Rechten van het geschrevene berusten bij de auteur. Het geschrevene kan vrij gebruikt worden in sociale kring zolang daar geen geld voor gevraagd of aan verdient wordt!

woonkamer gaan zitten waar ik heerlijk heb zitten kletsen met verzorgster.
Leuk, boeiend, gezellig!

De nachtelijke uren. Ik lag in bed. Ben een slechte slaper als ik elders slaap. Gedachten kunnen dan de vrije loop.
Eigenlijk kwam ik tot de conclusie dat het allemaal wel heel goed ging.

's - Morgens opstaan. Martin bekeek het schema, telde 5 schooltjes en constateerde uit zichzelf dat hij 5x naar school moest. Vroeg de bevestiging daar ook van en kreeg die ook. Toen slikte hij en wreef wederom ijverig in zijn ogen.

Oh, wat is dat moeilijk als je ziet dat je kind het moeilijk heeft maar zich niet wil uiten. Aan de ene kant dwingt het respect af hoe hij er mee omgaat. Aan de andere kant vind ik het niet gezond om op deze manier om te gaan met verdriet.

Aan het ontbijt. Hij heeft maar een halve boterham gegeten. Ik vond het prima. Hij was natuurlijk best gespannen op zijn eigen manier. En ik zag dat echt wel. Ineens vraagt hij: "Mama nog 4 nachtjes dan weer bij Valerie?" (Slik) "Ja lieverd nog 4 nachtjes en dan ben je weer bij Valerie." (Zijn zusje.) En weer dat hevige gewrijf aan ogen.
(slik, slik.)

En eigenlijk na het tanden poetsen waren we klaar en had hij nog wel een half uur over. Wat was dat moeilijk voor hem. Want nu moest hij wachten en eigenlijk was hij mij wel zat. Ik moest maar gaan. Het afscheid uitstellen maakte het voor hem alleen maar moeilijker. Dat ik wel naar school mee ging had verschillende redenen. De school kende Martin niet. Hij spreekt dusdanig slecht tot niet dat het kan zijn dat hij niet in staat is te vertellen wie hij is. Dus hij moest even voorgesteld worden. En verder wisten wij zelf eigenlijk praktisch niks van de school. Niks van wat dagelijks gangbaar is.
Enz.

Hoewel we het taxibusje hadden afgebeld stond zij wel voor de deur om 8 uur. Martin had best met dat busje mee gewild, maar mocht dus niet. Langer bij mama blijven was niet makkelijk voor hem. En zoals hij met zijn emoties omging maakte het ook niet makkelijker voor mij. Ik wilde er zo graag voor hem zijn. Maar hij liet me gewoon weg niet toe.

Eenmaal op school heb ik hem voorgesteld aan zijn juffrouw en op Martin zijn verzoek verliet ik direct het lokaal. Ik wilde het niet moeilijker maken voor die jongen. Ik ben de leraren kamer ingegaan en heb daar een kopje thee gepakt en vervolgens even gewacht op de juffrouw die even met mij apart zou praten. Martin heeft niet een gangbare gezinssituatie. Dus het was wel prettig als er even een paar duidelijke afspraken gemaakt zouden worden betreffende briefing en noem maar op. De juffrouw nam alle tijd voor me. De gang van zaken is me helemaal duidelijk. En met gerust hart ben ik weg gegaan. Vol vertrouwen dat het op de lange duur allemaal goed gaat komen met Martin.

Deze week heeft hij 5 dagen school, volgende week 4 dagen school. En dat wisselt zo week om week. Dus de ene week heb ik hem 2 dagen en de andere week heb ik hem lekker 3 dagen bij me.

Over een half uur ga ik eens bellen om te horen hoe hij uit school gekomen is. Of hij erg vermoeid was en of hij zich misschien nog geuit heeft bij de verzorgster in het gezin. Want de hoop is dat hij zich daar net zo veilig en vertrouwd gaat voelen als thuis bij mij. En dat hij ook daar zichzelf kan zijn.

Het nieuwe leven is begonnen. Het is stil om me heen. Valerie logeert bij oma. Martin in het zorggezin.

Mijn gevoelens zijn er erg dubbel over. Ik mis ze. Maar wat is het ook even lekker dat ik kan doen wat ik wil. Vanmiddag lekker gewinkeld zonder dat er kinderen aan mijn arm trokken en riepen. : Mahaam, ik wil weg. ;-))

17-08-2004.

Dit is een persoonlijke Point of view:

Te lezen op www.outsider.net

©Rechten van het geschrevene berusten bij de auteur. Het geschrevene kan vrij gebruikt worden in sociale kring zolang daar geen geld voor gevraagd of aan verdient wordt!

Martin moet door een heel moeilijke fase. Om het hem niet te moeilijk te maken, bel ik hem niet. Dat zou te confronterend voor hem zijn en het gemis naar mama groter maken, met alle ellende van dien. Ik bel hem niet. Maar heb uiteraard wel contact met school en met de verzorgster.

Moet je voorstellen dat als een kind voor het eerst naar een kleuterschool gaat. Bijna alle kindjes vinden dat eng en moeilijk. Menig traantje wordt daar bij wel gelaten. Maar mama staat dan aan het einde van de dag weer bij het hek te wachten. En na een week is dat vaak wel duidelijk voor het kind en gaat het, in de meeste gevallen, wel graag naar school. Leuk die standaard voorbeelden. Maar dit kind ziet mama vrijdag pas weer! Dat is dus niet na 1 dag duidelijk. Dat is niet na 5 dagen duidelijk. Na minstens 5 weken mag je hopen dat het duidelijk gaat worden hoe zijn weken er uit gaan zien. Maar dat kan best nog wel langer duren. We hebben immers te maken met een kind met autisme en een spraak- en taalstoornis, die bepaalde dingen iets trager op pakt.

Martin was op school. Volle emoties dat hij nu 5 dagen school zou hebben zonder mama. Waar ik me steeds al aan geërgerd heb is dat de school mij niks heeft laten weten over de gang van zaken. Eigenlijk ging er vanaf begin aan al wat dingen fout.

Ik heb Martin simpel weg niet kunnen voorbereiden op wat er op school van hem verwacht zou worden. De structuur met wat hij op een dag geboden zou worden kenden we niet. Zo wisten we eigenlijk niet eens wat hij de eerste dag naar school moest meenemen. Hoeveel pauzes zouden er zijn?

Het was voor die jongen allemaal erg spannend. Ze lieten hem kiezen uit 3 (!) dingen over wat hij dan mocht doen. Voor een kind met autisme die nog niet duidelijk begrijpt hoe de dag in elkaar zit is 3 wel erg veel. Ik denk dat je in eerste instantie structuur moet bieden en voor hem moet kiezen. In een later stadium is dat op te bouwen naar kiezen uit 2 dingen en weer later pas uit 3 dingen.

Een kind dat niks wil, niet lekker in zijn vel zit door de situatie en de omstandigheden, wil dus ook niet kiezen.

Op den duur heeft ze gezegd; als de grote wijzer op de 2 staat moet jij gekozen hebben wat je gaat doen. Ook deze aanpak is echter te moeilijk voor een kind dat zijn hoofdje vol heeft met emoties en problemen. Die het vertrouwen en veiligheid kwijt is. Heeft hij wel begrepen dat hij moest kiezen? Of heeft hij gedacht dat ze het op dat moment voor hem weg ging halen?

De ochtend was Martin erg dwars en negatief. Hij wilde niks. Kort gezegd, hij is compleet overvraagd.

Na het middageten dus ook zo overprikkeld geraakt dat hij onhandelbaar was. Hij heeft de boel bij elkaar gekrijst en geschreeuwd en liet niemand toe. Op deze wijze hebben ze hem uiteindelijk in het busje gezet. Waar hij wel rustig is geworden. Hij heeft gelukkig geen hekel aan autorijden.

Op het moment dat Martin bij de verzorgster kwam had zij de juffrouw aan de telefoon. Lekker getimed. Ze moest Martin opvangen en de juf besprak de dag. Vervolgens stelde de juf voor om Martin vandaag maar thuis te laten omdat het hem te veel is. (!!!)

De verzorgster van Martin kon zich daar echt niet in vinden. Iets wat nog niet is opgebouwd moet je niet al gaan afbreken voordat er überhaupt al een begin is! Het is gewoon weg geen optie om hem thuis te houden. De duidelijkheid die je dan probeert op te bouwen, valt daarmee gelijk al weg. Ik en de verzorgster hebben daar ook over gesproken en gelukkig handelt ze zoals ook ik zou handelen. We delen dezelfde gedachten en dezelfde opties. We hebben besloten dat Martin deze week maar tot half 1 naar school hoeft. Maar wel ook direct opbouwend. Vandaag tot half 1. Tot na het eten. Morgen is maar een halve dag.

Dit is een persoonlijke Point of view:

Te lezen op www.outsider.net

©Rechten van het geschrevene berusten bij de auteur. Het geschrevene kan vrij gebruikt worden in sociale kring zolang daar geen geld voor gevraagd of aan verdient wordt!

Donderdag komt het de verzorgster niet uit om Martin later te halen. Maar vrijdag willen we toch zeker proberen de tijd al te verschuiven en dat het later word.

Iedere dag naar school is een must om hem (en de school en onszelf) het snelst door deze moeilijke periode te loodsen.

Ook bij de verzorgster heeft hij gisteren behoorlijk geschreeuwd en gekrijsd. Helemaal in paniek om mama geroepen. We zien het allebei als een uiting van emotie. En makkelijk is het beslist niet. Niet voor Martin, niet voor zijn directe omgeving, niet voor mij. Maar hij heeft dat blijkbaar zo nodig.

Ik heb er over nagedacht hoe het kwam dat hij dit gedrag niet had op de school waar hij wel kwam. De oplossing lag hem daar in: Martin heb ik al vrij snel geleerd hoe de klok werkt. Dat wijzers verschuiven en dat dingen op bepaalde tijden plaatsvinden. Als ik hem naar school bracht, vertelde ik dmv de klok in de klas dat als de grote wijzer op de 12 stond en de kleine op de 3, dat mama hem dan weer kwam halen. Hij hield zelf de klok in de gaten. Hij kon zich op deze manier handhaven. Er was zo duidelijkheid over wanneer de school afgelopen zou zijn. En daarmee was hij bereid dingen te doen.

Dit advies heb ik vanmorgen dus ook aan de juffrouw doorgebeld.

Het is een spannende week. Hoe het verder gaat op school is ook erg afhankelijk van de inzet van de juffrouw. Tot hoeverre zij bereidt is om een weg met Martin te zoeken naar duidelijkheid, veiligheid en vertrouwen. Ik kan alleen maar op afstand adviseren. En ik hoop dat ze daar wat mee doen.

Vanmorgen stond hij na een goede nachtrust op. Vertelde aan de verzorgster dat het nog maar 3 nachtjes slapen was.

De bus was er vandaag 10 minuten later als gisteren. (De eerste week is altijd erg rommelig om het makkelijk te maken. ;-) We houden het flexibel.) Die 10 minuten waren wel heel erg moeilijk voor hem. Maar hij ging in de bus mee naar school.

Ik ben stand-by om te adviseren. Maar Martin moet het doen!

23-08-2004 Verslag van schoolweek 1.

Op zondagavond ben ik altijd getrouw op de chatroom #outsider te vinden. Deze is bedoeld voor ouders van kinderen met een ass. Via www.outsider.net/chat is deze te vinden. Zondagavond vaste chatavond. Heel gezellig.

Gisteren zat de eerste week erop en voor de tweede week moest ik gisteren mijn zontje, Martin, weer weg brengen. Hierdoor was ik later online en dus ook later aanwezig op de chat. Het was erg verrassend dat er een aantal speciaal op mij gewacht hadden om te horen hoe de week verlopen was. Ze stonden te springen om een verslag te krijgen. Dat is nog eens lekker thuis komen!!!! Zoveel belangstellende.

Dat geeft reden om hier een uitgebreid verslag te schrijven hoe de eerste week verlopen is.

Maandag eerste schooldag was dus niet erg flexibel. Martin had de nodige emoties van het afscheid van mama. Vervolgens een valse start gekregen doordat hij in de verkeerde klas, bij de verkeerde juf en bij andere klasgenootjes had proefgedraaid. Ik kon hem niet echt voorbereiden op de school omdat het ze te veel moeite was om mijn vragen te beantwoorden. Keer op keer heb ik mijn beklag gedaan. Ik werd niet aardig gevonden maar ook

Dit is een persoonlijke Point of view:

Te lezen op www.outsider.net

©Rechten van het geschrevene berusten bij de auteur. Het geschreven kan vrij gebruikt worden in sociale kring zolang daar geen geld voor gevraagd of aan verdient wordt!

niet echt gehoord.

Martin was het de eerste dag niet echt eens met de gang van zaken en heeft dat duidelijk laten weten. Gillen, schreeuwen. "Nee!" roepend. Om mama krijsen. Onbeheersbaar en onbehandelbaar. Uiteindelijk hebben ze hem in die situatie dus in de bus gestopt. Aan auto rijden heeft hij geen hekel. Dus gelukkig werd hij daar wat rustiger en kwam zo redelijk rustig in het zorggezin aan. Hij heeft zich duidelijk van zijn slechtste kant laten zien. Dan kan je dat maar gehad hebben. Is dat alvast geen verrassing meer. ;-)

Dinsdag morgen belde ik de school. De juffrouw bleek pas zojuist het dossier van Martin te hebben gelezen!!!

Ik had toch wel wat adviezen en wilde deze direct aan de juf doorgeven.

Martin kwam niet helemaal voor het eerst op school. Hij kan zich best handhaven. Maar waarom lukte dat op de school waar ik hem bracht wel? Ik werk met Martin met de klok. Ik gaf 's morgens bij brengen direct aan hoelang de dag zou duren. Dit was heel duidelijk voor hem. Hij hield zelf de klok dan in de gaten en zo kwam hij goed de dag door. Geen enkel probleem. Hij was dan ook goed voorbereid. Dit was dus een advies die ik de school meegaf. De juffen hadden besproken dat het voor Martin teveel zou zijn en om die reden het misschien beter zou zijn dat hij de eerste week halve dagen naar school zou gaan. Ik heb hierin toegestemd maar direct ook laten weten dat dit eigenlijk geen optie is en dat ze het daarmee niet makkelijker maken voor Martin en ook niet voor zichzelf. Dus dat het heel rap in opbouwende fase zou moeten. Duidelijkheid, consequent handelen en dat soort, daar heeft hij het meeste baadt bij. Dat hij wat tegen strubbelt, is heel logisch. Want hij wil de controle hebben. Hij wil eigenlijk nog niet dagelijks naar school. Dus als hij dat zo naar zijn hand kan zetten..... En dat kunnen we dus niet tolereren. Hij is geen uitzondering. Hij is een kind dat gewoon naar school moet.

De dinsdag ging al iets beter. Toen hij om 1 uur werd opgehaald was hij duidelijk erg moe van de indrukken en alles wat hem gevraagd werd. Hij heeft heel veel "nee!" geroepen. En geprotesteerd. Maar niet meer zo extreem als de dag ervoor. Hoewel, toen hij moest tekenen weigerde hij dat en verscheurde gewoon het vel papier met de opdracht.

Nu was hij dus van vlak na 1 uur thuis. Tja en dan? Hij valt dus echt in een gat. Hij heeft daar wel speelgoed zo ook zijn gameboy met een aantal spellen. Maar hij wil geen van om mee te spelen. Hij wil het liefst dat de tv aangaat. Daar vind hij zijn rust in. De andere kinderen zijn er natuurlijk ook nog niet zo vroeg. En de regel in dat gezin is dat de tv niet voor 5 uur aan mag. Nou daar zit je dan als kind van 6 jaar. Je zit jezelf dan behoorlijk in de weg. Je koppie vol met tig nieuwe dingen en niks om je te ontspannen. 4 uren duren dan heel lang. In een boze bui heeft hij de klok dus maar van de muur gesmeten, alleen maar omdat het geen 5 uur werd. Af en toe vond hij wel wat rust bij de konijnen die in het gezin zijn. Een stuk of 6. Zo ook hebben ze 3 katten en een hond. De verzorging daarvan vind hij wel leuk.

In het zorggezin moet hij zijn plekje natuurlijk ook nog vinden. Hoewel dat allemaal wel vertrouwd is. En hij zonder problemen heel de nacht doorslaapt. Dat hebben we gelukkig geoefend, opgebouwd en voorbereid.

Je kunt het eigenlijk ook zo zien. Voor het raam hangt een mobiel. Deze hangt in evenwicht. Nu heb ik een nieuw poppetje gemaakt welke ik er ook bij hang. Heel het mobiel is uit balans. Schommelt heen en weer. Het duurt even voordat de mobiel weer in balans is en ieder zijn evenwicht gevonden heeft. Zo gaat het ook in het zorggezin. Martin is erbij gekomen en alles schommelt. Iedereen moet een beetje plaatsmaken voor de nieuweling die ineens langere tijd aanwezig is en ook zo zijn eigen dingen meebrengt. Het evenwicht is er nog niet. Zo moeten de andere gezinsleden erg wennen aan het feit dat Martin niet aangeraakt wil worden. Maar toch gaat het redelijk goed in het gezin.

Dit is een persoonlijke Point of view:

Te lezen op www.outsider.net

©Rechten van het geschrevene berusten bij de auteur. Het geschrevene kan vrij gebruikt worden in sociale kring zolang daar geen geld voor gevraagd of aan verdient wordt!

Tegen de tijd van het avond eten krijgt Martin het vaak wel even erg moeilijk. En strijd hij enorm. Vooral tegen zichzelf. Alsof hij dan ineens beseft dat eten ook betekend dat hij moet douchen en dan toch ook weer blijft slapen. Hierdoor eet hij weinig. Toch ziet de verzorgster van het gezin hier dagelijks ook wel verbetering in. En is zij vol vertrouwen dat Martin zich zeker zal aanpassen.

De woensdag was natuurlijk voor zich al een halve schooldag. Ook op school ging het vandaag iets beter. Hoewel Martin nog niet met alles mee wilde doen. Maar hij keek wel nieuwsgierig naar wat de andere kindjes dan wel deden. Buiten loopt hij wat rond. Het is hem wel duidelijk welke speelplaats bij zijn groep hoort.

De donderdag ging op school al beter. Ze hebben gesport. Moesten gymschoenen aan. Deze wilde hij niet aan. Hij kent zijn gymschoenen niet eens! Want ik kon dat niet voorbereiden omdat men mij voor de vakantie niet wist te vertellen of en welke gymspullen hij nodig had. Iets wat hij niet kent, trekt hij niet aan. Lijkt mij dat de school ook hier maar creatief naar een oplossing moet zoeken. Hij heeft met een bal gespeeld en het ging verder best leuk. Hij heeft samen met de jufvrouw wat geplukt. Het feit dat hij een activiteit heeft gedaan is al heel wat. En zeker een opening. Hij trof het deze dag niet echt. Want in het zorggezin waren er twee jarig. Waardoor er visite was. Doorlopend. Met allemaal vreemden en onbekenden. Hij zat toch vooral op een stoel met zijn rug naar iedereen toe. Zonderde zichzelf op deze manier af. Hem de verantwoordelijkheid geven over een konijn dat in een mandje geplaatst was hielp hem uit dit isolement. Hij verzorgde het konijntje dat Binky heet. En was daarmee in zijn nopjes. En zo werd het op een moment toch weer 5 uur en kon hij weer tv kijken.

De vrijdag. Een halve dag wederom. Vanuit school is er een heen en weer schrift. Waaruit ik ook heb kunnen lezen hoe het op school was gegaan. Hoewel afgesproken was dat er direct weer opgebouwd zou worden deelde de juf mee in het schrift dat hun toch liever hadden dat Martin voorlopig nog halve dagen naar school gaan.

De juffen van Martin bestaat uit een team van 4. 2 hoofdjuffen en daarnaast 2 hulpjuffen. Er zitten 11 kindjes in de klas.

Ik snap niks van deze instelling! Ik ben het er niet mee eens en heb dat dus ook duidelijk in het schrift geschreven. Ze helpen Martin niet door hem maar halve dagen naar school te laten gaan. Daarmee zichzelf ook niet. Ze stellen de confrontatie met hem uit. Ze maken hem daarmee een uitzonderingsgeval, terwijl dat niet nodig is. Daarnaast is school een daginvulling waar hij de tijd goed mee doorkomt en onderwijl ook nog wat leren kan. Deze moet je een kind niet ontnemen. Hun zijn niet duidelijk en consequent naar hem wat allemaal niet ten goede komt. Hij heeft een niet leuke start gehad. Maar terug draaien kan nu eenmaal niet. Fouten zijn er gemaakt en daar kom ik zeker nog op terug. Het is nu toch echt hun taak om verder te gaan met de ontstane situatie. Ik heb niet de indruk dat ze dat doen. Halve dagen thuishouden is geen optie!

Wat betreft zijn moeheid, dat heeft ieder kind bij een verandering in zijn leven. En daar zal hij alleen aan kunnen wennen door hem de kans te geven hele dagen naar school te gaan. Op den duur komt het dan echt wel goed met hem.

Uiteindelijk heb ik in het schrift maar eens de vraag gesteld of het toch echt speciaal onderwijs was???? En of het dan niet de bedoeling is om creatief met dit soort kinderen om te gaan??????

Het antwoord op deze vragen laat nog even op zich wachten.

31 augustus heb ik in ieder geval een gesprek met de groep juffen van Martin. Ik ben benieuwd!

Vrijdag waren wij dus uit school gelijk aanwezig. Eerst Martin opgehaald. Die direct naar zijn zusje vroeg. Die was nog bij oma. Haar daarna

Dit is een persoonlijke Point of view:

Te lezen op www.outsider.net

©Rechten van het geschrevene berusten bij de auteur. Het geschrevene kan vrij gebruikt worden in sociale kring zolang daar geen geld voor gevraagd of aan verdient wordt!

opgehaald. Martin was eigenlijk redelijk rustig. Aan boord ging hij direct de pc aanzetten en een spelletje spelen. Iets wat hij ergens anders niet doet, poepen, heeft hij gelijk daarna ook gedaan. Dus hij was lekker aan boord en goed op zijn gemak. We hebben wel gelijk duidelijk gemaakt dat hij maar 2 nachtjes bij mama zou zijn en dat hij dan weer naar het zorggezin zou gaan en dus ook weer lange dagen naar school. Hij protesteerde niet. Nam het in zich op en vond het goed.

In het weekend heeft hij lekker bij gebunkerd met het eten wat hij wel lekker vindt. Spaghetti, macaroni, ravioli. En dat dan naast de gewone maaltijden die we hadden. Dus flink voldaan heb ik hem gisteren weer weggebracht. :-)

Eenmaal in het zorggezin was hij wel verdrietig. Maar wederom slikte hij dat weg en wilde maar dat ik zo snel mogelijk wegging. Hij vroeg nog wel bevestiging dat het voor 4 nachtjes slapen was. Die bevestiging kreeg hij.

En daarna ben ik gegaan.

Snel en kordaat afscheid. Maar dat mag ook. Het is allemaal moeilijk genoeg. En als hij zich daar nou beter bij voelt. Mij prima!

De tweede week is begonnen. Ik ben ervan overtuigd dat deze week veel beter kan gaan. Maar over hoe het op school gaat ligt toch ook wel voor een groot deel aan de inzet van de juffen. Ik ben benieuwd! Omdat Martin in de kleutergroep is geplaatst heeft hij extra vrije dagen. Anders maakt hij teveel uren. Vrijdag is hij dus vrij. 4 dagen school zal toch wel prima lukken. Donderdag middag uit school zal ik er weer zijn om hem te halen. Volgende week zal ik nog wel neerschrijven of de creativiteit van de school al begint te werken en welke werking het dan heeft.

Tot zo ver maar weer mijn belevenissen. Toch bovenal ook die van mijn kind.

25-08-2004

Maandag was wederom een zeer moeilijke dag voor Martin. Ook op school. Ik had zo gehoopt op beter. Dinsdag had ik echt heel de dag een knoop in mijn maag van dit bericht.

Dinsdagavond belde ik toch maar weer. Was erg aan het twijfelen of ik wel slecht bericht wilde horen over mijn zoon. Maar het kon ook een beter bericht zijn. Dus ik belde.

De dinsdag ging gelukkig al een stuk beter. Ten opzichte van de maandag dan. Hij is de dinsdag dan ook de hele dag op school geweest. Hoewel de school niet erg blij was met mijn reactie op hun voorstel van halve dagen thuis. Ik heb geen idee wat hun reactie was. Dat lees ik donderdag wel weer, wanneer ik het schoolschrift weer in handen krijg.

Morgenmiddag zal ik hem dus weer ophalen.

Dinsdagavond heb ik een gesprek op school. Ik hoop dat we dan weer in Nederland zijn. Hoef ik niet zo ver te rijden. En dat gesprek vind ik nu eenmaal wel belangrijk. Dus ik zal hoe dan ook gaan.

Mijn gedachten zijn steeds bezet met allerlei vragen.

Hoelang duurt het voordat je kunt zeggen dat er verbetering in een situatie komt?

Hoeveel energie kunnen en willen andere in mijn kind steken om het een kans van slagen te geven?

Waar ligt die grens voor hun? En als die grens bereikt wordt wat rest er dan voor mij en onze gezinssituatie?

Zou Martin minder problemen hebben als ik wel aan de wal zou wonen en hij dus gewoon in de thuissituatie zou zijn? Zou hij dan wel hanteerbaar op school zijn? Kan hij deze situatie, waar hij nu inzit, op de lange duur wel hanteren?

Dit is een persoonlijke Point of view:

Te lezen op www.outsider.net

©Rechten van het geschrevene berusten bij de auteur. Het geschrevene kan vrij gebruikt worden in sociale kring zolang daar geen geld voor gevraagd of aan verdient wordt!

Vragen, vragen, vragen. En de antwoorden kan ik alleen krijgen door te ervaren. Dus ik ervaar. Ik laat het op me afkomen. En intussen hou ik in de hand wat ik in de hand kan houden. Ik help met tips en probeer te adviseren waar mogelijk. En zo hoop ik dat de kans van slagen natuurlijk goed gaat komen.

Vanmiddag ging mijn telefoon.

De orthopedagoog van de school van Martin belde. Zij stelde zich voor. Vertelde dat ze vanmorgen aanwezig was bij een driftbui van Martin. Ze zag duidelijk dat dit geen persoonlijk gerichte driftbui is, maar zomaar escaleert op het moment dat hij overvraagd is. Het hem dus te veel word. Hij teveel informatie te verwerken krijgt. Een nadeel is dat hij met zijn gedrag heel de klas in paniek maakt en ook de juffen. En daarmee maakt hij voor zichzelf en de klas de situatie onveilig.

Ze heeft zich verdiept over de situatie, ze heeft al het geschrevene eens gelezen en constateerde dat er inderdaad vervelende fouten gemaakt zijn. Ze heeft ze geprobeerd te achterhalen. Maar dat is haar niet gelukt. Wel bood ze haar oprechte excuses aan voor deze vervelende start van Martin!!!!

Kijk aan. Wat verrassend. Eindelijk gaan ze creatief worden en middelen inzetten!

Ik heb gezegd dat het mij niet gaat om de fouten die gemaakt zijn. Heel vervelend ja, maar niet terug te draaien. Ik kan daar dus ook niet mee bezig blijven. We moeten verder vanaf die fouten. Daar draait het nu om. Er is geen mogelijkheid tot een nieuwe start. Wel om creatief om te gaan met de situatie om een kentering te krijgen.

Nou dat was precies waar zij nu aan werkte. En ze belde dus op om met mij direct hierover eens een gesprek te hebben. Ze gaf toe niet de wijsheid in pacht te hebben en dat ze het in dit stadium zeker belangrijk vind om regelmatig tot een goed gesprek te komen en te evalueren wat er mogelijk is. Ik heb dus zeker mijn tips bijgedragen. Om Martin duidelijkheid en overzicht te geven zal hij eigen picto's krijgen.

Om rust in de klas te houden zal hij op het moment van drift uit de situatie gehaald worden en 1 op 1 genomen worden tot hij hersteld is en dan weer bijgevoegd worden. Dat 1 op 1 willen ze dan eventueel in de gymlokaal of de muziektherapiezaal doen. Omdat hij zich daar het lekkerst voelt en het leukst mee doet tijdens deze bezigheden.

Op de woensdagochtend zal de autistenbegeleider 1 op 1 les aan hem geven. Ik weet niet of dit enkele uren of de hele ochtend is.

En ze zijn bereid om mee te werken aan 1 lijn en duidelijkheid. Dus de picto's die op school gebruikt gaan worden ook aan mij en M (zorgvrouw) geven zodat wij ook daarmee wat kunnen, eventueel.

Dat is dan toch een begin. Inmiddels heb ik daar over nagedacht. Eigenlijk vinden ze hele dagen nog steeds te lang voor Martin. Hij zou meer ontspanning moeten hebben. Maar weetje, die heeft hij bij M ook nog niet. Dus hij valt van het 1 in het ander en weer terug. Hij is dus eigenlijk van maandagmorgen totdat ik hem haal 1 bal spanningen.

Ik heb hier over nagedacht. Omdat ze te veel uren krijgen gebeurt het dat ze de ene vrijdag wel vrij zijn en de andere vrijdag niet. Ik kan me zo voor stellen dat dit straks erg verwarrend gaat worden voor Martin en omdat alles niet lekker loopt heb ik besloten dat ik Martin tot de herfstvakantie de vrijdagen niet naar school laat gaan. Dat betekent dat hij 5 vrijdagen gaat missen. Van de 8 weken tot aan de herfstvakantie heeft hij er 3 al vanzelf vrij. En die 5 geef ik hem. Hiermee maak ik voor Martin iets duidelijk. Hij hoeft iedere week maar 4 dagen naar school. Hij slaapt iedere week 4 nachten bij M. En 3 dagen mag hij ontspannen bij mama.

Na de herfst vakantie kijken we gewoon opnieuw hoe het gaat en of het

Dit is een persoonlijke Point of view:

Te lezen op www.outsider.net

©Rechten van het geschrevene berusten bij de auteur. Het geschreven kan vrij gebruikt worden in sociale kring zolang daar geen geld voor gevraagd of aan verdient wordt!

haalbaar is om hem 5 dagen naar school te doen.
Op deze manier kom ik, denk ik, zowel Martin toe als ook de school.

Prima plan.

Ik zal het morgen de school mededelen.

Ik heb hem niet dagelijks om me heen. Maar ik ben wel de verantwoordelijke.
Ik blijf bezig. En ook ik blijf creatief en denk op allerlei manier mee.

Ik was helemaal blij met de
excuses van de orthopedagoog en de verandering die nu pas op gang lijkt te
komen.

26-08-2004

Vanmiddag om 15 uur was ik bij M om Martin te halen. Mijn telefoon ging. De
teamleidster van de groep (op school) waar Martin in zit belde mij. Ze had
begrepen dat ik met de orthopedagoog had gesproken over wat zaken op school
die gaande zijn. Eigenlijk wilde ze ook nog graag een persoonlijk gesprek om
wat zaken duidelijk te stellen. Die hebben we nu op dinsdag 31 augustus om
16.00 uur. Ik ben benieuwd.

Ik weet natuurlijk maar al te goed dat Martin niet het makkelijkste kind is. De
driftbuien die ze nu noemen, zijn de buien waar ik zo vaak mee gestreden heb.
Vooral in de nachtelijke uren. Hij is dan inderdaad totaal niet te bereiken. Zo
over zijn toeren dat alles wat je aanbied eigenlijk alleen maar meer een over
prikkeling is.

Ik zie het zo voor me over hoe hij zal zijn in de klas. Tot en met zijn agressie toe. Hij
kan inderdaad heel agressief worden. Ik vraag me af hoe we dat uiteindelijk er
eigenlijk uit hebben gekregen? Over het algemeen gebruikt hij die agressie hier aan
boord niet meer.

Ik denk na. Ik probeer te helpen met het aandragen van oplossingen. Maar hun (de
school, M) moeten een weg met hem zien te bewandelen wat binnen hun grenzen
reikt.

De school wil duidelijkheid en 1 lijn. Dat kan. Ze kunnen dan beginnen met het
aanschaffen van de picto cd die ik ook heb en daarvan de picto's halen die M en ik
hebben ingevoerd. Zodat picto's thuis en op school overeen komen.

Ik vind niet dat ik na alle inzet van mijn kant daarin hoeft te veranderen. Ik heb keer
op keer gevraagd naar de picto's op school, zonder resultaat. Als ze dan 1 lijn willen,
dan volgen ze onze lijn maar.

Die vrijdagen vrij tot aan de herfstvakantie heb ik ook al door gegeven. Ze dacht niet
dat het een probleem opleverde. Dus dat voeren we zo in. Martin weet het al.
Hiermee breng ik denk ik wel wat balans/ evenwicht aan in zijn emotionele wereld.
Hij is nu immers 3 nachten bij mama. En 4 nachten bij M. En er duidelijkheid omdat
iedere week hetzelfde zal zijn. Niet de ene week dit en de andere week dat.

Vandaag ging het met Martin een stuk beter. (Misschien omdat hij vandaag weer naar
mama zou gaan?) Maar het blijft erg moeilijk voor hem om van de ene naar de
andere activiteit over te gaan.

Ik heb met M de mogelijkheid van een computer op zijn kamer besproken. Nu nog
niet, maar misschien zeker een optie voor na de kerstvakantie. Dan kan hij langs die
weg tot een rust komen. We houden het nu zeker bij wat het is. Even geen
veranderingen en concreet en consequent handelen.

Duidelijkheid moet er zeker komen. Maar vooral op school. (Is mijn mening.)

Dit is een persoonlijke Point of view:

Te lezen op www.outsider.net

©Rechten van het geschrevene berusten bij de auteur. Het geschrevene kan vrij gebruikt worden in
sociale kring zolang daar geen geld voor gevraagd of aan verdient wordt!

30-08-2004 Verslag van schoolweek 2.

De afgelopen week maar weer eens beschrijven.

Het wegbrengen naar zorggezin verloopt goed. Martin wil wel graag dat ik zo snel mogelijk weg ben. Hij stapt naar binnen, draait zich om en zegt dan ook echt: "dag mama!" Duidelijker kan een kind niet zijn. Met over de drempel gaan is het of hij een andere wereld instapt waar ik niet meer bij hoor. Dit was iets wat ik ook al wel voor ogen had en me niet onbekend is. Dus ik kan hier goed mee omgaan.

Sterker nog, eigenlijk gaat dit me makkelijker af als mijn kind zien slikken omdat hij het zo moeilijk heeft met zijn emoties. Het kan heel goed zijn dat op het moment ik uit beeld ben hij zijn emoties ook direct vergeet.

Toch echter is er sprake van heimwee. Zo werd het wel genoemd door M. (verzorgster van het gezin). Martin heeft heimwee naar mij. Naar zijn veiligheid. Naar zijn vertrouwde wereld die hij wel kent. En in die wereld ben ik natuurlijk een grote pilaar waar hij omheen draait en cirkelt. Zijn houvast. Dus wanneer hij verdrietig is telt er maar 1 ding en dat is mama. Hij mist mama wel degelijk. Ook in het zorggezin is er voor hulp geregeld. De hulp kwam op een middag daar binnen stappen. Martin gaat er heen en vraagt: "Jij mij naar mama brengen?" Wat een lieve woorden. Wat een teleurstelling dat hij niet naar mama werd gebracht.

De maandagmorgen ging het al helemaal mis bij het opstaan. Niets was goed. Toen ging er ook nog eens een ander kind op zijn bed zitten. Dat escaleerde helemaal. Het viel nog niet mee om hem deze ochtend op tijd klaar te hebben voor het busje. Deze trend zette zich over de hele dag voort. Een kind dat zo met zichzelf vast loopt, bij het minste vast loopt en vervolgens in buien uitbarst waarin hij totaal onbereikbaar is. Hij gooit dan met stoelen en van alles om maar reacties uit te lokken en zich af te reageren. Op zo een moment kun je alleen maar zijn veiligheid in de gaten houden. Want iedere afleiding die je aanbiedt is direct een overvraging wat alleen maar tot erger leidt.

Op school weten ze hier dus ook niet mee om te gaan. Want er zijn 2 juffen in de klas. 1 concentreert zich in deze situatie op Martin en de ander op de rest van de klas, die er overigens compleet van streek door raakt en daarmee ook de juffen.

Op de woensdag was zowaar de orthopedagoog erbij geroepen. Die heeft de boel geobserveerd en eens gekeken wat er aan oplossingen moeten komen.

Ze heeft ook alle gegevens eens doorgelezen, zo ook het over en weer schrift tussen school, zorggezin en in de weekenden mij. Er werd haar in ieder geval duidelijk dat er zeker wat opstart fouten gemaakt zijn.

Woensdagmiddag ging mijn telefoon. De orthopedagoge belde mij op en bood haar excuses aan over de fouten die al gemaakt waren. Ze liet weten dat ze die morgen in de klas aanwezig was en dat wel erg duidelijk is dat Martin toch echt wat extra aandacht moet krijgen. En zeker iets meer duidelijkheid. Ze zou graag willen dat we eens een gesprek hadden waar duidelijkheid tussen school en thuis op 1 lijn komen te staan. Adviezen van mij kan ze daarbij goed gebruiken over de omgang naar Martin toe.

Zo willen ze gaan proberen, Martin uit de situatie (ruimte) te halen op het moment dat het hem teveel word en hij een bui heeft. Door 1 op 1 contact hopen ze hem zo tot rust te krijgen en wat tot ontspanning te krijgen.

Hij zal op gezette tijden individueel begeleidt worden door de autisten begeleider.

Ze gaan met picto's werken. En hebben mijn adviezen daarover aanvaard.

Ik ben benieuwd hoe dit allemaal zal gaan. Dat is natuurlijk niet in 1 dag te zeggen.

Naast dit alles heb ik besloten dat 5 dagen school te intensief en teveel is voor

Martin. Dat gezien de situatie in het zorggezin halve dagen beslist geen optie zijn.

Heb ik besloten dat Martin iedere vrijdag tot aan de herfstvakantie vrij zal hebben.

Zo komt er in zijn dagen in ieder geval een duidelijkheid. Na de herfstvakantie zullen we bekijken of het opgebouwd kan worden naar 5 dagen.

Dit is een persoonlijke Point of view:

Te lezen op www.outsider.net

©Rechten van het geschrevene berusten bij de auteur. Het geschreven kan vrij gebruikt worden in sociale kring zolang daar geen geld voor gevraagd of aan verdient wordt!

Hij heeft dus 4 dagen school, leeft 4 dagen in het zorggezin. Hij is dus 3 dagen bij mama en de rest van de familie. Hiermee is er iets meer balans in het verschil. Daarmee ook in zijn emotionele wereld. Op deze wijze hoop ik dat hij en bepaalde rust gaat vinden en ook hanteerbaarder word op school.

Nu lijkt het of hij alleen maar heel erg dwars is. Maar dat is zeker niet het geval. In het zorggezin zijn de momenten na school erg moeilijk. Maar wanneer het tijd is om aan tafel te gaan dan is hij al veel rustiger. Dan word er gegeten. En daarna douchen en dan wil hij zelf wel naar bed. Hij ligt er soms al wel iets voor 7 uur in. Omdat hij die behoefte dan ook echt heeft.

Op school zijn er ook zeker momenten dat hij leuk mee doet. Hij speelt lekker buiten. De gym uren vind hij wel altijd heel leuk. Maar ook in de klas zijn er wel dingen die hij leuk vind. Zijn grootste probleem zit hem in de overschakeling van het ene naar het andere.

De donderdag ging op zich alweer veel beter. Zijn dagen schommelen een beetje heel erg.

Donderdagmiddag werd ik gebeld door de teamleidster van de groep die Martin begeleid. Ze had al vernomen van mijn gesprek met de orthopedagoog en wilde graag ook nog een persoonlijk gesprek. Dit gesprek zal morgen plaatsvinden.

Morgenavond is er overigens ook een soort ouderkennismaking. Ik ben benieuwd. Ik zal aanwezig zijn en laat het allemaal op me afkomen.

Uiteindelijk zal de tijd uitwijzen of het allemaal goed gaat en of er verbetering in komt.

Donderdagmiddag was Martin weer helemaal blij dat ik er was om hem op te halen. We hebben een goed weekend met hem gehad. Geen problemen. Ik heb hem naar school gevraagd. Hij heeft er over verteld. Ook over het zorggezin. Hij vertelt er zonder problemen over. (Dat praten bestaat vooral uit steekwoorden van de hoofdwoorden die alles zeggen.) Ik heb niet de indruk dat hij het niet leuk vind op school. Zo ook in het gezin. Hij heeft het er wel leuk. Maar hij moet zijn plekje nog vinden. De regelgeving is consequent. Maar het valt altijd te proberen om het naar je hand te zetten! (Met alle problemen van dien.)

2 weken zijn om. Heftige weken voor dit kleine mannetje. Waarin ik echter wel zie dat hij dingen van daar (school/zorggezin) mee naar huis neemt. Hij zet tegenwoordig netjes zijn bord in de keuken als hij klaar is met eten. Iets wat ik altijd al wilde en wat hij nu ineens lijkt te begrijpen. Ik sta versteld. Maar ook wanneer ik de kinderen voorlees heeft hij nu wel interesse in de tekst, in de manier van lezen. En wijst hij correct mee met zijn vinger. Op een moment dat ik zat te schrijven aan tafel, wilde hij op schoot zitten mee lezen wat ik schreef. Zelfs ook even de pen vasthouden en schrijven. Zijn motoriek hierin is nog erg onderwikkelt. Dat de interesse naar mij toe wel word geuit geeft stimulans om er wat mee te doen. Een schrijver zal hij nooit worden. Maar leren schrijven zal hem wel lukken.

Dat soort kleine dingen vind ik opmerkelijk. Toch omdat we het hebben over een kleine periode van 2 weken. De wil zit zeker wel in dit kind. Nu nog de weg vinden om over te bewandelen binnen de grenzen van (on-)vermogen.

Het zal zijn tijd duren, maar het komt steeds dichterbij en op een dag heeft ook hij zich aangepast. Daar ben ik van overtuigd.

Tot zover maar weer even week 2. Inmiddels is week 3 alweer begonnen.

Dit is een persoonlijke Point of view:

Te lezen op www.outsider.net

©Rechten van het geschrevene berusten bij de auteur. Het geschreven kan vrij gebruikt worden in sociale kring zolang daar geen geld voor gevraagd of aan verdient wordt!

03-09-2004 Schoolweek 3.

Het gereis op zich is geen probleem. Neemt wat tijd in beslag. Martin heeft geen hekel aan autorijden en is daarom wel een lief kind in de auto. Het reizen op zich ziet hij los van het feit dat we onderweg naar M zijn. En daardoor is de reis gezellig en allerminst beladen en niet vol met emoties. Het was 3 uur rijden vanaf Koblenz. Onderweg gestopt om te tanken en samen een broodje te eten. Heel gezellig kan ik eigenlijk wel zeggen. Zondag weer vanaf Koblenz. Doen we gewoon.

Bij het afscheid is hij kort en krachtig. En dat respecteert ik zeker. Vind het zelf ook makkelijk. Ik word niet geconfronteerd met zijn emoties. Hij niet met de mijne. En welke zijn de mijne? Tja,... de eerste keer had ik vooral de emoties doordat hij zo zijn best deed zijn emoties weg te houden. Zijn pijn, zijn verdriet, dat maakte me erg emotioneel. Op zich van uit mezelf vind ik het niet moeilijk om hem weg te brengen. Het is ook helemaal geen verdrietige situatie. Het is juist een leuke situatie. Eigen kamertje, nieuwe mensen om hem heen, een stukje 'familie' erbij. Mijn zorg kan ik delen met M. Heel bijzonder. Maar beslist geen verdrietige situatie. Dus emoties in de vorm van verdriet, tranen en dat soort. Het zit niet in me.

De reis terug stop ik onderweg even bij een vriendin die op de route ligt. Daar drink ik een bak koffie. Ze woont halverwege de rit. Dus ik kan er dan nog even lekker tegenaan. Het valt me niks tegen.

Ik heb zelf niet de indruk dat ik het alleen moet oplossen. In tegendeel. Ik geef alles uit handen en kijk alleen maar op een afstandje toe en adviseer hier en daar. Maar hoe andere met de ontstane situaties omgaan, daar kan ik niks aan oplossen. En eigenlijk vind ik dat het me goed afgaat. Het besef van; ik kan nooit continu mijn kind beschermen voor de ongemakken van de wereld, heb ik een poosje terug al een plaats gegeven. Net zo goed als dat ik niet verantwoordelijk kan zijn over de dingen die hij op zijn pad tegenkomt en hoe hij daar mee omgaat. Dat zijn keuze nogal terug valt in de driftbui met agressief geweld, is dus niet mijn keuze en ook niet mijn verantwoordelijkheid. Ik vind het zeker wel verdrietig voor Martin dat hij geen andere manier heeft om zijn emoties uiting te geven. Maar daarmee kan ik zijn verdriet nog niet mee gaan dragen. Dat zou echt te ver gaan. En dan zou de last op den duur voor mij ook te zwaar worden.

Oh gatsie, als ik dit zo terug lees lijkt ik wel zo een koude koelkast mama. Maar dat is allerminst zo.

Om maar iets te noemen: gisteravond zat ik lekker met Martin op schoot en hebben we het samen over de dagen dat hij op school was. Hij verteld dan over zijn verdriet. Ik vertel dat ik hem heb gemist. Ik vraag naar zijn drift en probeer uiting te geven aan hoe hij ermee om kan gaan. Bijvoorbeeld hij moet gymmen met gymschoenen aan en dus zijn eigen schoenen uit. Dat wil hij niet. Hij wil die witte gymschoenen niet aan. Reden daarvan is mij zeer bekend. Hij kent die schoenen niet. Heeft ze nooit eerder aangehad. School heeft mij niet laten weten of gymschoenen nodig waren. Dus toen dat wel zo bleek, zijn gymschoenen naar school gegaan, zonder dat Martin ze ooit aan heeft gehad of duidelijk is uitgelegd dat die schoenen in het bijzonder voor gym zijn. Hij weigert die schoenen aan te trekken. Zomaar even een voorbeeld in het geheel.

Ik probeer hem nu dus uit te leggen dat hij die schoenen wel aan moet, want dan kan hij leuk met de klas mee doen.

Ik ben dus zeker wel betrokken bij alles en blijf er mee bezig. Mijn emoties kennen grenzen. Als ik alles wat er aan ellende om me heen is, mee moet dragen, dan wordt het echt te zwaar. Dus ik draag alleen dat wat op mij is toegespitst. Niet koud of hard. Ik denk eerder een bepaalde wijsheid. Uit ervaring opgedaan.

Dit is een persoonlijke Point of view:

Te lezen op www.outsider.net

©Rechten van het geschrevene berusten bij de auteur. Het geschrevene kan vrij gebruikt worden in sociale kring zolang daar geen geld voor gevraagd of aan verdient wordt!

Het gesprek op school.

Ik had vooral de indruk dat ze niet dachten dat ik de ernst er wel van inzag.

Op de eerste plaats voelden ze zich erg aangevallen over de manier hoe ik duidelijk was geweest tegen ze. Ik heb nadien uitgelegd dat schrijven vaak harder overkomt, maar dat tactiek gebruiken vaak geen duidelijkheid geeft. En als ik iets wil, dan is dat mijn schrijven duidelijk is zonder gedraai. Martin heeft de nodige driftbuien, die ik maar al te goed ken. Wauw, heftige tijden achter me! Dat vergeet een mens niet. Niet alleen overdag, toch ook met name nachts! Geen bui van 5 minuten. Maar onbeheerst gekrijs en geschreeuw van minstens 3 kwartier. Totaal onhandelbaar. Maar er is wel mee om te gaan!

Meestal komt dit gedrag voort uit onzekerheid en angst. Angst omdat hij niet begrijpt wat er van hem verwacht wordt, omdat zijn omgeving te druk is, omdat hij het zicht (controle) over de situatie kwijt is, omdat hij niet begrepen wordt, omdat er geen duidelijkheid is, omdat..... Ik kan zo nog wel een aantal redenen benoemen.

Ze willen hem graag uit de situatie halen wanneer zo een driftbui ontstaat. Omdat het onbeheersbaar hoog gegild is, raken er andere kinderen ook in paniek. Met name de kinderen met gehoorapparaten. Daar kan ik dus helemaal mee inkomen. Dus Martin moet het lokaal uit wanneer hij zijn bui heeft. Maar dit laat hij niet zomaar toe natuurlijk. En hij gaat beslist niet vrijwillig. Moet je je voorstellen: Je bent in paniek. Ze begrijpen je niet. Het is je allemaal even teveel. Iedere actie is even een overreactie waardoor het eigenlijk alleen maar moeilijker wordt en dan willen ze hem ook nog in een andere ruimte hebben. Nieuwe prikkelingen, nieuwe angsten, wat tref je daar?

Voor Martin een reden om niet vrijwillig het lokaal te verlaten. Dus met zachte dwang wordt hij het lokaal uitgeduwd. (Volgens mij aardig zacht uitgedrukt.) En vervolgens naar een locatie in het gebouw gebracht waar op dat moment ruimte is. Wat inhoudt, kwam ik later op de avond achter, dat hij door een paar gangen wordt gesleurd (al schreeuwend en in paniek!), langs andere lokalen heen, om in die 'lege' ruimte te komen waar hij even mag uitrazen onder toezicht van één van de juffen. Wanneer hij bedaard is mag hij weer terug naar de groep en verder met de les en de dag.

Ze hebben me hiervan op de hoogte gebracht. En eigenlijk vind ik het prima. Als hun denken dat dit de oplossing is binnen hun mogelijkheid, dan is dat goed. Laat ze het dan ook even een poosje proberen. Misschien functioneert het inderdaad. Ze zijn al zover dat hij wel zelf aangeeft ("klas toe") als hij weer terug wil. En vaak gaat het dan ook wel weer goed. Dus het kan slagen. Maar in dit soort telt wel ook de inzet en het uithoudingsvermogen van de juf.

Ik vroeg overigens hoe het zat met de resque Bach Bloesem die ik ze de eerste dag had aangegeven. Een hulp middel die hem zeker door zijn emotionele momenten helpt en het wat makkelijker maakt. Hij is gevoelig en reageert goed op dit middel.

"Eh... tja, nee, die hadden ze nog niet gebruikt."

Nou begin daar dan ook eens mee. Je wilt het kind het toch makkelijker maken. Ik heb het niet voor niks gegeven!

Afijn, ik heb zo nog wat dingen aangedragen. Maar nog niks van de voorbeelden die ik gaf hadden ze in gebruik genomen. Hun verweer. Aan dat alles is Martin nog niet toe. (Eierwekker om de tijd aan te geven waar hij mee bezig is. Verkeerslicht dat aangeeft wanneer er gepraat mag worden en wanneer ze allemaal stil moeten zijn. ....) Terwijl mijn idee is dat Martin juist aan dit soort dingen toe is. Dan maak je namelijk visueel duidelijk wat je verwacht. En dat is zijn behoefte. Dit soort dingen hoeft je niet in te voeren wanneer het goed gaat met een kind. Dit soort 'regeltjes' voer je in wanneer het kind door een moeilijke periode gaat omdat er onduidelijkheid is.

Dit is een persoonlijke Point of view:

Te lezen op www.outsider.net

©Rechten van het geschrevene berusten bij de auteur. Het geschrevene kan vrij gebruikt worden in sociale kring zolang daar geen geld voor gevraagd of aan verdient wordt!

Ben ik tevreden over school? Ik weet het niet. Ik begrijp dondersgoed hoe ze geschrokken zijn van zijn heftige uitingen. Dat ze even met hun handen in het haar zaten. Maar aan de andere kant heb ik tips gegeven. En als ze dan niet daar mee omgaan dan vraag ik me af waarom ze daar niet mee om gaan. Gebrek aan kennis op vlak van autisme? Of hebben ze de ruimte er niet voor om zich in te zetten? Of zijn de neven verwachtingen te hoog? Werken ze nu aan een doel (hij moet...) of werken ze nu aan de mogelijkheden hoe dat doel te bereiken is? En zien ze dan in dat er meer mogelijkheden zijn?

Daarnaast, wat kun je zeggen van een kind dat voor het eerst in zijn leven zulke grote veranderingen doormaakt en dan al na 2 weken uitspraken roepen dat Martin misschien niet geschikt is voor deze klas. Heeft hij dan al een kans gehad in twee weken? (Waarvan de eerste week halve dagen, de tweede week 4 dagen) Hebben ze überhaupt ook naar de positieve dingen gekeken?

Ik weet niet of ik tevreden ben over school. Ik weet wel dat ik niet tevreden ben over hun kennis wat betreft het autisme. En dat de voorbereiding ook niet is geweest wat ik wel van speciaal onderwijs verwachtte. Maar ik weet wel dat ze zich wel willen inzetten voor Martin. En dat vind ik zeker voornaam en belangrijk. Ze zijn niet van slechte wil. Daar ben ik ook zeker van. Dus ik laat het even. Ik gun ze alle vertrouwen en de kans om met Martin te slagen.

En in dit alles vertrouw ik vooral mijn kind en zijn kunnen. Ik weet, ben ervan overtuigd, dat hij zeker kan slagen op die school. Als hij door deze moeilijke periode is, dat hij zeker wel zal genieten van het naar school gaan en het leren. Want hij is best in voor nieuwe dingen. Zijn weerstand nu is heel goed verklaarbaar. En hoort helemaal bij hem. En bij wie hij is.

Ik was ook voor een gesprek op school in de klas zelf. M was daar ook bij aanwezig.

Ik had ze verteld dat Martin overgevoelig is voor veel (felle) kleuren. Dat hem dat erg kan overprikkelen. Nou dat was ze dus niet opgevallen. M en ik zitten in het lokaal en kijken de klas eens rond.

Ik had ze gevraagd of er een klok in de klas hing. Deze hing er was het antwoord. Ik moest even zoeken maar zag de klok inderdaad achter in de klas hangen. Deze had een rode rand, was niet groter als een keukenklok en had bovendien onder de wijzers op de plaat een tekening. Waardoor de wijzers bijna niet zichtbaar waren. Ik kan me niet heugen dat er getallen opstonden. Niet bepaald een duidelijke overzichtelijke, rustige klok.

In de klas duiden ze dmv plaatjes (picto's) aan hoe de dag in elkaar steekt. Prachtig systeem. Echter gebruiken ze hiervoor plaatjes van Winnie de Pooh (Teigertje, Knorretje, Ior en de hele verzameling.) die lekker bont gekleurd zijn. Niet bepaald overzichtelijk. En erg onduidelijk. Zeker ook vanuit de kring waar Martin zit.

Leuk en ook heel gezellig al die kleuren en overal wat aan de muur hangend. Maar dus ook erg prikkelend voor Martin. Dus overprikkelend. Want dit is gewoon veelste intensief voor hem om er enige veiligheid te creëren waar hij zich lekker bij kan voelen.

Ze hebben niet gemerkt dat hij een beetje moeite heeft met al die indrukken die je daar in de klas opdoet? M en ik raakten er zelfs bijna van overprikkeld. Zo druk wat er op je af komt! Ik begrijp hierdoor veel en veel beter Martin zijn drift. Jammer dat hun dat zo (nog) niet zien. En juist hieruit maak ik op dat ze, de juffen zelf, eigenlijk weinig ervaring hebben met autisme.

Op de woensdag krijgt hij individuele begeleiding van een autisten begeleider. Ik mag hopen dat deze de juffen wat meer inzicht kan geven over waarom Martin zo in opstand en verweer komt.

Er waren 2 dingen waar ze het heel moeilijk mee hebben met Martin (naast die driftbuien). Dat is dat Martin het moeilijk vind om over te schakelen van de ene bezigheid naar de andere bezigheid. En hij houdt zijn mond niet. Hij kletst maar door. Als de juffrouw wat aan het vertellen is, uitleg geeft aan

Dit is een persoonlijke Point of view:

Te lezen op www.outsider.net

©Rechten van het geschrevene berusten bij de auteur. Het geschrevene kan vrij gebruikt worden in sociale kring zolang daar geen geld voor gevraagd of aan verdient wordt!

de klas wat er gedaan gaat worden, dan kletst Martin daar onverstoort doorheen. Hij vraagt daarin veel aandacht. Wanneer hij die aandacht niet krijgt dan eist hij die aandacht wel door steeds nadrukkelijker de naam van de juf te noemen en daarbij ook steeds luider te praten. Negeren kan dan gewoon niet. Want hij verstoort echt de klas. Ze vroeg of hij aan boord ook zoveel kletste en wat ik dan doe op het moment dat hij zijn mond moet houden??? Dat is een goeie. Ehm... het kan zo zijn dat ik niet voor de klas sta en hij bij mij zijn mond niet dicht hoeft te houden??? ;-)

Ik begrijp wel wat ze bedoeld hoor. Ook als hij even een werkje alleen doet, bijvoorbeeld een puzzel, dan wil hij nog voordat hij een stukje neerlegt bevestiging hebben. Mondelinge bevestiging dat hij het goed doet. Zelfs als hij heel goed weet dat het stukje daar hoort, zoekt hij contact en daarmee bevestiging. En dat kunnen ze hem niet steeds geven.

Hoe laat je een kind zijn mond houden?

Je zou kunnen beginnen met het gebaar van vinger voor de mond te houden. En dat heel consequent gebruiken. Dat gaat vast lukken. Of werken met een verkeerslicht. ....

Tips te over. Maar het is aan de school omdat in praktijk te brengen. En als ze duidelijk zijn in de regels die ze invoeren en er consequent mee omgaan, dan komt er een moment dat Martin daar prima mee om kan gaan.

Het zorggezin. De maandag was een beetje moeizaam. Maar dat is steeds zo geweest. Mogelijk omdat de maandag nog erg dicht staat bij het afscheid met mama op zondagavond en dat het nog ver weg lijkt voordat mama er weer is. De maandagen zijn dus moeilijk.

Maar de dinsdag was daar en tegen een heerlijke dag. Het ging zo goed dat M hem heerlijk heeft gecompimenteerd over zijn goede gedrag. Daar groei je van. Ik ook. En het geeft een heerlijk gevoel. Zo een goede dag geeft de bevestiging dat hij het zeker wel kan. En heb je 1 keer zo een dag is het best mogelijk dat er de volgende keer 2 van die dagen zijn. We zullen het zien. Maar M ziet duidelijk dat Martin tijd nodig had/heeft. Hij is nog wat achteraf. Houd zich wat afzijdig. Maar kijkt intussen wel iets meer naar hoe de andere kinderen hun tijd doorbrengen. En hij komt toch al een stukje dichterbij.

Het gaat dus nog niet flexibel. En een slechte dag zal er altijd wel eens bij kunnen zitten. Wij zijn ook niet allemaal iedere dag even vrolijk. Dus dat mag dan ook. Die ruimte is er in het zorggezin wel.

Hij heeft er nog geen speelgoed aangeraakt. Maar hij begint bepaalde regels wel te begrijpen.

En wanneer hij zich heel goed gedraagt en niet schreeuwt of krijs, is zijn beloning dat de cavia in een mandje bij hem op de bank mag zitten. Martin helemaal door het dollen heen. Ik las van de week dat hij lekker bij 1 van de gezinsleden op schoot tv zat te kijken, terwijl de cavia aan zijn voeten stond. Ik kan me zo indenken dat dit een heerlijk moment is geweest. Een moment van rust en vrede. Dat geeft voldoening. Niks is blijvend, dit moment dus ook niet. Maar dit soort momenten zijn er wel! En zo is het dan ook goed.

En nu is hij dus weer lekker aan boord.

Hij leeft zich uit en ontspant zich met Valerie.

Valerie vroeg afgelopen week wel geregeld waar Martin was. Ze lijkt het wel goed te vinden dat Martin bij M in het gezin een plekje heeft. Voor zover ze dat begrijpt.

Vanmorgen lagen kennissen achter ons. Die hebben zoontje. Nog wat jonger, 2 jaar. Daar zijn we gezellig op visite geweest. Ze renden met zijn 3 gezellig door de woning heen. Lekker uitgelaten. Prachtig! Martin deed ook leuk mee. Dit kleine kind hield redelijk afstand. Maar het viel me op, toen hij Martin omhelsde, raakte Martin niet in paniek. Dus hij heeft inmiddels ook daarin wel iets geleerd. En toen het kindje legoblokjes tegen Martin aangooide, gooide Martin niet terug. Hij liet gewoon merken dat hij dan liever weg liep

Dit is een persoonlijke Point of view:

Te lezen op www.outsider.net

©Rechten van het geschrevene berusten bij de auteur. Het geschrevene kan vrij gebruikt worden in sociale kring zolang daar geen geld voor gevraagd of aan verdient wordt!

uit de situatie. Ook dat vond ik opmerkelijk.

En zo verwacht ik in de toekomst tegen steeds meer opmerkelijkheden aan te lopen die hij dan wel op school of in het gezin bij M mee zal krijgen. Super toch!

16-09-2004 De school schorst Martin na 5 weken school!

De directeur van de school belde me op. Eerder al had ik de teamleidster van de school aan de telefoon. Het ging echt niet meer met Martin en er zou een spoed beraad komen.

Die spoed beraad was blijkbaar geweest en daaruit werd bepaald om Martin maar niet meer naar school te laten gaan. Hij zou een gevaar in de klas zijn en het kon zo niet meer langer. Juffrouwen in tranen omdat ze niet met Martin overweg kunnen. De maat was vol. Het was op.

De directeur verzocht mij vriendelijk mijn kind thuis te houden.

Op mijn aandringen dat dit zomaar niet kan en dat hij leerplichtig is en de school een zorg te voldoen heeft, werd mij verteld dat ze vrijstelling hadden aangevraagd voor de leerplicht. Dit vanwege Martin zijn problematiek. En dat ze hem dan 1 ochtend in de week wilde hebben. Om hem te laten wennen.

Prachtig! Hoe verzinnen ze het!

Er werd in ieder geval direct een overleg vastgesteld. En of we Martin dan tot die tijd thuis wilde houden.

Het gesprek zou direct na het weekend zijn.

Voordat het zover was had ik dus even tijd om eens wat gegevens na te gaan en te kijken tot hoeverre de school zich moet inzetten en al dat soort.

Ik kreeg via - via nog een leuk gesprek met de schrijfster van een boek. Zij heeft een boek geschreven naar aanleiding van dit soort problemen en de problematiek met autisme en begeleiders. Zowel voor ouders, instellingen als zeker ook voor scholen bedoelt. Dat boek komt echter pas in oktober uit. Maar lijkt mij geen verkeerd boek om te hebben en te lezen. En zo ook om aan andere (zoals de school dus) te adviseren.

www.autistisch-spectrum.nl

De website van de schrijfster waar ook het boek te bestellen is.

21-09-2004

Om 10 uur was het gesprek. Aanwezig waren de directeur, orthopedagoog en teamleidster. Die waren aanwezig vanuit de school. Ik had bij me de orthopedagoog van de instelling en de zorgmoeder waar Martin door de weeks zit. We zaten dus met 6 aan tafel.

Wel zo prettig dat er meerdere meedachten.

Volgens de directeur alles in het belang van Martin.

De punten die besproken zijn:

- Martin zijn gedrag in de klas en waardoor dat gedrag ontstaan is.
- Martin zijn behoefte.
- De mogelijkheden van de school (2 ochtenden in de week?)
- De mogelijkheden die wij zagen en waarom wij dat zo zien.
- Uitleg over dat leren niet voorop staat. Dat ik niet verwacht dat mijn kind op zijn 12de al ingenieur zal zijn.
- Het sluiten van een compromis met gestelde afspraken en een vervolg gesprek gepland op 25 oktober.

Wat mij toch wel erg duidelijk is, is dat ze geen enkele notie hebben hoe de reactie van een kind met autisme in elkaar steekt. Ik heb dat duidelijk geprobeerd uit te leggen. Dat vind ik zeker in belang van Martin. Het feit dat hij eigenlijk heel veel aandacht voor zijn negatieve gedrag krijgt, heeft hem misschien wel

Dit is een persoonlijke Point of view:

Te lezen op www.outsider.net

©Rechten van het geschrevene berusten bij de auteur. Het geschrevene kan vrij gebruikt worden in sociale kring zolang daar geen geld voor gevraagd of aan verdient wordt!

meer en meer aangesterkt om vooral door te gaan. Dit is zover gegaan dat Martin uiteindelijk met de stoelen door de klas stond te gooien.

Ze noemden hem een gedragsgestoord kind! Noch bij mij, noch in het zorggezin vertoont hij wat daar wel vertoond wordt. Het is ons wel duidelijk dat Martin geen gedragsgestoord kind is, maar dat het gedrag wordt opgewekt door negatieve aanmoediging. Immers kreeg hij alle aandacht op de momenten dat hij zijn bui had. Werd door gangen gesleurd om hem in een rustige ruimte te plaatsen, zodat hij andere kinderen niet tot last is. Zijn hoge oncontroleerbare gegil heeft wel wat effect op de kinderen met gehoorapparaten.

Om Martin niet meer aandacht te geven als nodig is, zal hij in een hoek van de gang een plekje krijgen. Een tafel en stoel. Daar mag hij dan even uitrazen en tot rust komen. Hij is geen weglloop kind en ik weet zeker dat hij daar zal blijven zitten. Dus ook wanneer ze hem even negeren, zodat hij niet teveel aandacht krijgt op dat negatieve gedrag. De juffrouw zet hem daar dus neer wanneer het hem teveel wordt. Hij mag ook zelf aangeven wanneer het hem teveel wordt en hij daar even rustig wil puzzelen of zo. Hij hoeft op dat plekje in ieder geval even niks.

Omdat het in de groep waar Martin zat al zo mis is gegaan, ben ik er een voorstander van dat Martin een nieuwe start krijgt en deze keer beter voorbereid. De vorige keer heeft de school me geen enkele medewerking verleend om Martin te kunnen voorbereiden op de verandering en op school. Wil deze verandering nu een kans van slagen hebben, dan zullen ze moeten bijdragen aan de voorbereiding. De directeur heeft dat hoogstpersoonlijk op zijn schouders genomen en volgens afspraak foto's gemaakt van die dingen waar ik foto's wilde hebben. Ook van zijn nieuwe juffen.

Die foto's heb ik gister allemaal in een boekje verwerkt. De foto's van de juffen heb ik ook gebruikt om picto's van te maken. Het voordeel van e-mail. Ik kon de foto's dus bewerken zoals ik ze wil. Ik heb nu nog 4 dagen de tijd om Martin helemaal toe te werken naar de verandering die komen gaat.

Martin is nu een groep terug geplaatst. (groep 1) Ook omdat de groep waar hij in zat best een strak leerprogramma heeft. Dit allemaal ter voorbereiding van groep 3 waar wel weer van alles moet. Gezien de leerplichtwet.

Martin hoeft dat van mij nog niet. Hij is dan wel 6, maar eigenlijk een kind van 4 dat voor het eerst naar school gaat. Dus mag hij nu in groep 1 verder. In groep 1 is dus de verwachting dat kinderen de regels van de school leren. Verder is er een ruim speelprogramma, waarin leren dus niet voorop staat.

Lijkt mij een goed begin.

Ik had gevraagd naar de deskundigheid op het gebied van autisme in die groep. Toen werd me verteld dat de juffen met de meeste deskundigheid wel de juffen waren waar hij eigenlijk al bij zat.

Dat geeft te denken! Want als hij daar binnen 5 weken zo een chaos weet te maken, bij juffen die deskundig zijn..... Hoe kort zal het nu dan duren???

Er is wel 1 verschil. Martin gaat nu beter voorbereid de school tegemoet. En die juffen zijn in ieder geval op het ergste voorbereid.

Dus we hopen maar op het beste.

De school had het echter steeds over 2 ochtenden. En dit toch tot aan kerst.

Daar kan ik me dus niet in vinden. Wat mijn ervaring toch wel is met Martin, is dat als je iets begint dit best in een snel tempo opgebouwd moet worden. Hij moet duidelijkheid hebben en veiligheid. En wel vanaf het begin af aan.

Hun hadden als ochtend in gedachten; tot 12 uur. Ook hier kon ik mij niet in vinden. Op school moet gegeten worden en na het eten buiten gespeeld worden. Op zich zijn dat bezigheden waarbij hij leuk mee doet. Dus dit graag erin houden. Vooral ook om de opening van het opbouwen naar hele dagen erin te houden.

Dit is een persoonlijke Point of view:

Te lezen op www.outsider.net

©Rechten van het geschrevene berusten bij de auteur. Het geschrevene kan vrij gebruikt worden in sociale kring zolang daar geen geld voor gevraagd of aan verdient wordt!

Afspraak is nu dus: 5 ochtenden in de week, tot 1 uur. (woensdag tot einde ochtend). Dit tot en met de eerste week na de herfstvakantie. 25 oktober een volgend gesprek en bepalen hoe we verder gaan.

Hun zorgen voor extra inzet 2 ochtenden in de week. En gingen zich verdiepen in het picto-systeem voor Martin. Dat afgestemd op de picto's die wij al in gebruik hebben.

Er word dus eigenlijk een aangepast leerschema voor Martin opgezet waarbij leren van... niet de hoogste prioriteit is. Maar juist de veiligheid en duidelijkheid naar Martin toe in teken staat. En hem daarbij dus de kans geeft aan school te wennen en mee te komen in de regels die op school gesteld zijn en waar een kind in groep 2 aan moet voldoen. Dus leren in de kring te zitten. Te leren dat hij op bepaalde momenten echt zijn mond moet houden en even moet luisteren. Te leren dat er op school overgangen zijn en dat hij daar net als alle andere kindjes aan mee moet doen.

De directeur bood zijn excuses aan voor de gemaakte fouten die er steeds ontstaan zijn. Hij vond het zeker raadzaam dat ik dicht betrokken blijf bij de gang van zaken. Dus geregeld met mij contact opnemen en eventueel advies vragen.

We gaan er maar voor. Andere optie is er even niet op korte termijn. En op zich vind ik het niet verkeerd. Hoewel ik mijn twijfels blijf houden. Ik kon het dus ook niet laten om ook de directeur te wijzen op het boek dat ik hierboven al vermeld heb.

Er zijn een hoop dingen meer besproken zoals beloningsstelsel en zo. Maar het word wat veel als ik het gesprek in detail ga beschrijven.

23-09-2004

En nu dan de gillers!

Ik bel de school op. De directeur had toegezegd foto's te maken. Ik informeer er zo even naar bij de teamleidster.

Zij bevestigt dat de directeur juist bezig was om die foto's te maken. Prachtig! Vervolgens vraagt ze me of ze een lijst kan toezenden en waarheen, zo dat ik samen met Martin een plaatje kan uitzoeken om bij zijn naam te plakken. Die naam stickers met plaatjes worden gebruikt voor kapstok, tassenkast, stoel... Lijkt me een goed plan dat ik dat samen met Martin doe. Echter heb ik al aangekondigd dat het goed kan zijn dat Martin geen plaatje wil. Als dat zo is, willen ze dat ook wel accepteren. Mooi.

Ach, en nu ik toch deze vrouw aan de telefoon heb schiet mij een vertwijfelende vraag te binnen. 2 ochtenden in de week komt er extra inzet om Martin te ondersteunen. Maar welke 2 ochtenden zullen dat zijn? Dat vroeg ik me serieus af. Ik had zo een gevoel dat ik hier echt iets over zeggen moest. Dus ik vraag haar dat. Martin vindt immers de maandagen en de vrijdagen het moeilijkste, omdat die erg in teken staan van mama. Maandag net bij mama weg, vrijdag weer naar mama toe.

Ik stel de vraag. En ze geeft me als antwoord:

Omdat Martin het die maandagen en vrijdagen het zo moeilijk heeft, hebben we besloten de extra inzet op dinsdag en donderdag te doen.

(!!!!!!!!!!!!)

Ik vraag nog of ze nu een grapje maakt. Maar dat deed ze echt niet! Haar betoog: Omdat het die dagen wat beter met Martin gaat, is hij die dagen dus in staat om meer te leren.

Dit is een persoonlijke Point of view:

Te lezen op www.outsider.net

©Rechten van het geschrevene berusten bij de auteur. Het geschrevene kan vrij gebruikt worden in sociale kring zolang daar geen geld voor gevraagd of aan verdient wordt!

Ik heb mijn mond er over gehouden en besloten dat ik als moeder blijkbaar niet deskundig genoeg ben om hier enige uitleg over te geven, na alle uitleg die ik al gegeven had.

Ik heb mijn orthopedagoog gebeld en gevraagd of zij hier achterheen wilde bellen (met de directeur) en wil uitleggen dat dit natuurlijk echt niet ten goede komt.

Op zijn moeilijkste momenten zou je die jongen aan zijn lot over laten? Terwijl hij juist dan behoefte heeft aan duidelijkheid en aan extra inzet. En als ze dat goed doen heeft dat positieve invloed op de andere dagen.

Werkelijk onvoorstelbaar dat na zoveel uitleg, precies het tegenovergestelde word gekozen. Ik denk er hard over om straks nog maar eens een uitgebreid schrijven neer te zetten over de denkwijze van mijn kind. Die dus geheel afwijkt van een gemiddeld kind.

Dat zal ik dan mee naar school geven. Nee, beter nog, ik zal het de directeur mailen. En hem verzoeken het aan de personen te laten lezen die allemaal met Martin te maken hebben.

Onze twijfel over de kans van slagen word met dit alles alleen maar groter. Hoe gaat Martin zich hierdoor heen slaan?

Ik weet dat hij het wel aan kan. Maar er hangt heel veel af van de inzet en de voorbereiding van school.

Ik ga het allemaal weer bijhouden.

Het blijft een boeiende gebeurtenis. Een uitdaging. Op allerlei gebieden.

De meeste bewondering heb ik nog voor de zorgmoeder. Die zich toch maar inzet voor de ontstane ontwikkelingen. Wat ook van haar heel erg veel vraagt. Gelukkig doet Martin het in haar gezin goed. Hij begint ook al iets meer te spelen. Hij heeft laatst met zijn autootjes gespeeld. Hij heeft uit zichzelf interesse getoond voor een boekje, dat hij dus ook mocht lezen. Hij heeft zelfs met een ander kind (zoon van zorgmoeder) samen met knex gespeeld. R. zei; zolang je het niet stuk maakt mag je met mij spelen. Martin likt af en toe aan het materiaal. Een actief zintuig van hem. Ze hebben samen heel leuk gespeeld. En zo krijgt hij daar toch ook langzaam aan zijn eigen spullen en speelbehoefes. Hij is in ontwikkeling en wel in stijgende lijn.

Dit is op school ook haalbaar en mogelijk. Maar dat hangt dus af van de inzet van school. En ik hoop dat ze dat heel snel zullen beseffen.

Nu even een extra inzet, maar daarmee leggen ze wel de basis voor hoe het zou moeten zijn voor Martin. En hoe hij zich op den duur zal voortzetten op school.

Dit is een persoonlijke Point of view:

Te lezen op www.outsider.net

©Rechten van het geschrevene berusten bij de auteur. Het geschreven kan vrij gebruikt worden in sociale kring zolang daar geen geld voor gevraagd of aan verdient wordt!

De denkwereld van mijn kind.

Wanneer je autisme hebt ben je anders. Dat anders zit hem vooral ook in het denken en beredeneren van dingen. Sommige dingen gaan veel gedetailleerde en veel letterlijke. Dat 1 woord meerdere betekenissen heeft is soms moeilijk te bevatten. Veel autisten hebben een communicatie stoornis. Dat betekent niet zozeer dat ze moeilijkheden hebben met het spreken of uitspreken van woorden. Maar wel om de juiste woorden te gebruiken. Wanneer je dan naast het autisme wel een taal - en/of spraakstoornis hebt, word het allemaal nog ingewikkelder.

Martin heeft verbale dyspraxie en autisme.

Vanwege zijn autisme was het niet mogelijk om bij de logopedist het dyspraxie programma te volgen. Wat we overigens wel aangeschaft hadden en er mee aan de slag zijn gegaan. Zonder resultaat dus.

Als Martin niet weet hoe iets heet dan benoemt hij het zoals hij het ziet.

Om even een voorbeeld aan te halen: Hij drinkt alleen maar melk, geen limonades. Op een dag waren zijn neefjes en nichtje er en die drinken graag yoghurt drank (Yogho – yogho, Fristi.....) Martin wil een slokje proeven van het roze en benoemde het “roze melk”. Het lijkt op melk, het is roze van kleur. Zijn conclusie: het is roze melk. En nog steeds noemt hij het roze melk. Dat is iets wat er moeilijk uit te krijgen is. Ik benoem het zoals het heet, Fristi, en daarna krijgt hij het evengoed. Hij weet dus wel de eigenlijke naam. Maar hij blijft het zo benoemen, zoals hij het de naam heeft gegeven.

Zo hebben op de één of andere manier het knakworstje de benaming “hot dog” gekregen. Hij eet ze in stukjes met currysaus. Niet met brood. Toch echter vraagt hij om “hot dog” als hij dat wil.

Zo is er ook het “rode worstje”. Met het “rode worstje” geeft hij aan dat hij een bifi-worstje wil. Bifi-worstjes zijn redelijk rood van kleur. Dus tevens een letterlijke benaming van iets.

Ook speelgoed benoemt hij vaak heel letterlijk op uiterlijk of kleur.

Zo heeft hij een vrachtautootje dat hij graag bij zich heeft wanneer hij aan boord is. Wanneer hij deze zoekt, benoemt hij deze. Vrachtauto, blauw – wit, klein. En dan gaat hij er min of meer van uit dat ik precies weet welke hij bedoeld en waar hij die kan vinden.

Martin hecht zich graag aan frutsels. Kleine dingen die hij bij zich houdt. Dat kan variëren van een chinees eetstokje tot een autootje tot een bout met moer. Iets waar zijn interesse op dat moment ligt. Die behoefte lijkt soms groter wanneer hij het moeilijk heeft. Omdat dit frutsel hem dan een bepaalde rust geeft. Het is iets waar hij controle over heeft. Het is dus voorspelbaar en goed te hanteren. In tegenstelling tot wij mensen om hem heen.

Wij willen wat van hem. Keer op keer. En steeds is er die onduidelijkheid. Visualiseren maakt het daarom wel makkelijker. Duidelijk aangeven wat er van hem verwacht word. Omdat hij een taal en spraakstoornis heeft en vervolgens een communicatie stoornis die voortkomt uit het autisme heeft Martin iets meer tijd nodig om tot zich door te laten dringen wat er van hem gevraagd word. Hij zal vaak niet direct reageren. Als hij dat wel doet, dan zal dat altijd in negatieve zin zijn. “Nee!” of “Martin niet!”

Waarom reageert hij zo?

Vaak omdat het te snel gaat, hij de taal niet goed begrepen heeft, hij weet dat er dus iets van hem verwacht gaat worden waarvan hij niet weet of hij dat wel waar kan maken. Hij voelt zich onzeker en niet veilig. Hij is bang.

Dit is een persoonlijke Point of view:

Te lezen op www.outsider.net

©Rechten van het geschrevene berusten bij de auteur. Het geschrevene kan vrij gebruikt worden in sociale kring zolang daar geen geld voor gevraagd of aan verdient wordt!

Wanneer er regelmaat is en bepaalde dingen geregeld terug keren, dan komt daar een overzicht in en dus een duidelijkheid.

Om maar iets te noemen: Het was voorjaar. Het was heerlijk weer. En nadat we gegeten hadden besloot ik lekker met de kids buiten te spelen. Martin wilde niet. Maar alleen binnen blijven vond hij eigenlijk ook niet leuk. Dus terwijl ik al buiten was met Valerie (zusje) besloot hij toch ook maar te komen. De andere dag, wederom lekker weer. Zaten we te eten en vroeg Martin in eens of we wel weer buiten gingen spelen. Dat gingen we.

De verandering vond hij niks. Maar nu hij het ervaren had was het wel leuk en wilde hij weer buiten spelen. Vanaf dat moment zat het erin.

Op zich denk ik als hij iedere dag dezelfde handelingen op school krijgt dan komt daar vanzelf een regelmaat in. En wat vooral belangrijk is: Dan gaat hij zich meer en meer veilig voelen.

De belangrijkste momenten zijn dan het binnen komen, het meezitten in de kring en het mee eten en buiten spelen.

We hebben afgesproken dat Martin 's -morgens 3 momenten mee moet doen. Daar gaan we even van uit dat dat haalbaar moet zijn. Die 3 momenten bestaan dus al uit de dingen die ik net benoem. Voor Martin zijn dat al meer dan 3 momenten. Op school bestaat alles uit heel veel momenten. Zoals het voor ons van zelf sprekend is dat wanneer je binnen komt, je Jas ophangt, je tas wegzet en de spullen uit je tas weg zet en dan naar je plaats gaat. Is dit voor Martin dus ook al 4 momenten! Het zijn 4 handelingen die hij moet doen. Het is aan te leren en op zich ging dit ook al wel. Maar het vraagt veel van hem. Iedere bezigheid is een moment apart. Dat kun je niet samen voegen. Niet voor een kind met autisme en dus zeker ook niet voor Martin. Je tas wegleggen is echt iets heel anders als een jas ophangen. Twee totaal verschillende handelingen. Zo is hoe Martin daadwerkelijk denkt.

Ieder detail is een moment.

Eten en dan tandenpoetsen doe je na elkaar. Dat zijn 2 momenten. 2 aparte handelingen. Die niet als vanzelfsprekend bij elkaar horen.

Ik hoop dus dat er begrepen word dat het best kan zijn dat als Martin 'het binnenkomen' gehad heeft, Martin zijn hoofd al erg geprikkeld is van dat waarvan hij weet dat hij dat zo moet doen. Waar hij heel gevoelig voor is, is voor complimenten. Dit goede gedrag prijzen met woorden, daar groeit hij van. "Goedzo!" "Wat heb je dat goed gedaan." "Super!" "Héééél goed." Zo wat termen die ik gebruik.

Laat hem dan even en bied niet direct wat anders aan. Zo krijgt hij een moment om die woorden tot zich te laten komen. Na een enkele minuut kun je eventueel visualiserend wat aanbieden. Wanneer hij direct negatief is geeft hij eigenlijk aan: Ik begrijp het niet. Of ik kan het nog niet aan. Of laat me maar even.

Het beste is om dit gedrag te negeren. Iedere reactie op dit gedrag kan hij opvatten als aandacht. Aan de ene kant aandacht die hem over prikkelt en daarmee aanmoedigt om door te gaan in dat gedrag.

Een voorbeeld:

Martin heeft iets gedaan en is daar vol van. In zijn hoofd heeft het iets meer verwerkingstijd nodig als bij ons zelf. Hij heeft een tragere gedachten gang. Er word hem iets anders aangeboden. Hij vindt het moeilijk om dat er in zijn hoofd bij te hebben. Hij begrijpt het even niet en is nog niet zover met zijn gedachten. Het word nogmaals gevraagd. Hij heeft dus allerlei prikkels in zijn hoofd en met weer vragen, geef je hem nog een extra prikkel. Maar die andere twee had hij nog niet verwerkt. Nu heeft hij dus al 3 prikkels in zijn hoofd! Want iedere benadering is een nieuwe prikkel. Ook als steeds hetzelfde herhaald word, is dit toch een nieuwe prikkel omdat deze op een ander tijdstip komt.

In zijn hoofdje wordt het alleen maar voller. Hij kan zich niet uiten. Hij roept "Stop!" wanneer hij zich wel kan uiten. Maar dat gebeurt nog niet zo vaak. Dat woord geeft aan dat zijn hoofd overloopt. Dat hij teveel prikkels in zich heeft. Negeer dit niet. Doe er wat mee. En het doen kan zijn dat je opstaat, hem even op zijn plek laat en wat anders gaat doen.

Wanneer hij dit allemaal verwerkt heeft komt hij zelf te voorschijn.

Juist omdat het zo snel in zijn hoofd een chaos is en hij zo weinig controle daar op heeft is het goed als hij alleen maar observeert.

Dit is een persoonlijke Point of view:

Te lezen op www.outsider.net

©Rechten van het geschrevene berusten bij de auteur. Het geschreven kan vrij gebruikt worden in sociale kring zolang daar geen geld voor gevraagd of aan verdient wordt!

Dus stel hij zit in de klas na de eerste handeling. En de dag begint. Je biedt hem een speeltje aan en hij weigert. Dan negeer je hem en loop je weg. Laat hem dan even zitten. Die eerste dag en alle nieuwe kindjes zijn al spannend genoeg. Dikke kans dat hij alleen maar kijkt naar de bezigheden. Maar het kan ook zijn dat hij zelf gaat aangeven dat hij toch wel mee wil doen. Nou, dan is dat ook goed.

Hij zal zeker in het begin erg bang zijn. Hij heeft veel angsten. Die angsten komen vooral voort uit de chaos in zijn hoofd. Zo heeft hij jaren gehad dat de herfst heel eng was. Dat hij niet naar buiten durfde als er bladeren op de grond lagen. Nu durft hij dat wel, maar geeft aan dat het wel een rommel is dan.

Voor ons is het iets natuurlijks, wij filteren die losse bladeren redelijk uit. Martin kan dit niet op een natuurlijke wijze uit filteren. Hij ziet dus deze rommel, hij neemt ieder detail waar. En tevens zit zijn hoofd dan ook gelijk vol. Daar is het dan ook rommel.

Een gebarsten tegel op de stoep. Wij nemen het wel waar, maar filteren het direct uit. Martin neemt waar en meld het vaak ook. Hij durft vervolgens niet op die gebarsten tegel te stappen. Die tegel is afwijkend omdat deze gebarsten is. Misschien gebeurt er ook wel iets anders wanneer je er op stapt. Dat is Martin zijn denk wijze.

Vertrouwen, veilig voelen, en duidelijkheid willen.

Alles wat onvoorspelbaar is, is dus niet te vertrouwen. Wij mensen vallen daar allemaal onder. We zijn erg onvoorspelbaar. Het is dus belangrijk dat je steeds op dezelfde manier naar Martin reageert. Wanneer je dit een keer anders doet ben je dus een onvoorspelbaar persoon. Dat geeft spanningen.

Spanningen kunnen dus beter vermeden worden. Wil je dat Martin zich goed ontwikkeld.

Martin voelt zich veilig wanneer hij dus weet wat er komen gaat. Dingen herhalen. Steeds hetzelfde laten terug keren in zijn dag patroon zijn dingen die hem helpen een veiligheid op te bouwen waar hij behoefte aan heeft.

Duidelijkheid is te geven door niet te snel te praten. Hem de kans te geven op hem in te laten werken wat er gezegd word. Door te visualiseren wat er van hem verwacht word.

Dat hij zich erg onzeker voelt is ook te merken aan zijn regelmatige vraag om bevestiging. Hij zoekt graag bevestiging. Een compliment is een bevestiging. Veel complimenteren doet hem goed. En negatief gedrag negeren. Hem eventueel even laten voor wat hij is. Dat dus eventueel op het plekje op de gang, waar hij zijn rust mag vinden.

Ik denk dat ik hiermee een heleboel heb verteld over Martin zijn denk wijze. Wat zeker van belang kan zijn in de omgang met Martin. Ik hoop dat het duidelijk is. Wanneer er vragen zijn hoor ik dat graag. Ik heb ook moeten leren wat autisme is en hoe ver dit door zet. Ik weet het ook vooral uit observatie van mijn kind. En ik kan eventueel daarin wat verklaringen geven.

Autisme is meer als er in boeken beschreven staat en gaat zo veel verder. Het maakt het kind niet alleen anders in zijn gedragingen, maar ook in communicatie. En heel veel in ons leven bestaat uit communicatie.

Ik hoop van harte dat hij in groep 1 een nieuwe start kan maken.

Leren is niet wat hij van mij moet. Als hij eerst al die kleine gangbare dingen kan volgen in de klas en mee kan doen, dan is dat al heel goed. En leren en spelen komt dan van zelf wanneer school wat veiliger voor hem voelt. Opbouwen dus. Kijken naar andere kindjes is ook leren. Even voldoen aan deze behoefte van hem is ook een vorm van speciaal (aangepast) onderwijs en voldoet dus ook.

26-10-2004 Vervolg gesprek op school, na de veranderingen die plaats hadden gevonden.

Dit is een persoonlijke Point of view:

Te lezen op www.outsider.net

©Rechten van het geschrevene berusten bij de auteur. Het geschrevene kan vrij gebruikt worden in sociale kring zolang daar geen geld voor gevraagd of aan verdient wordt!

Gisteren hadden we een gesprek op school. Dit gesprek zou gaan over het opbouwen van Martin zijn schooldagen naar hele dagen. Tegen iedere verwachting van de school in deed Martin het na de verandering geweldig. Hij was goed voorbereid, had er zin in en blijkt dus goed hanteerbaar te zijn in de klas. Een nieuwe gewaarwording voor de school. In het schriftje over en weer, stonden alleen maar goede berichten. En omdat het dus zo goed ging had ik graag gezien dat het voor de herfstvakantie al opgebouwd was. Die kans heb ik de school aangeboden. Echter verwees de school mij steeds naar ons gesprek dat gisteren zou plaats vinden. Zonder enige duidelijke aanwijzing of reden van vermelding. Ze klapten de deur dicht en er was geen enkele flexibiliteit te verwachten. Terwijl ik het zei vanuit het belang van Martin, die notabene zelf vroeg om langer naar school te mogen!

Hoe kortzichtig kan een school zijn?

De directeur ging zelfs zo ver dat hij zonder betrekken van mij het vervoer (de speciale regeling op Martin) nog even verder geregeld had bij de gemeente! Jawel, hij heeft de gemeente van verklaring voorzien dat het bijzondere vervoer nog even tot aan de kerst gehandhaafd zou worden. Naar mij toe geen flexibiliteit, mij verwijzen naar een gesprek die nog komen moest. Maar intussen dus wel zorgen dat het speciale vervoer geregeld is!!!????? Toen de gemeente me dat liet weten ging deze man me toch echt te ver. Nu werd het de hoogste tijd om de inspecteur maar eens te bellen. En te vragen waarom die ons nog niet had benaderd. Nou dat was simpel te verklaren; ook de inspecteur had nog helemaal niks vernomen van deze omstandigheden en liet weten dat dit wel een bizarre situatie is die echt niet zo mag zijn.

Ik heb de school alle kansen gegeven om het op een juiste manier aan te pakken en het resultaat, ze hebben alles gewoon verkeerd gedaan. Net hoe hun pet stond.

Ik ging het gesprek dus in met voornemen dat het gesprek niet eerder klaar zou zijn als dat Martin alle dagen gewoon zijn school uren meedraait.

Ik zat samen met mijn Orthopedagoog daar. Tegenover de directeur, orthopedagoog en teamleidster. Ik heb ze eerst maar aan het woord gelaten. Ons werd verteld dat Martin dan wellis waar goed zijn best doet om mee te doen, maar dat je nog niet kan spreken van een kind die echt mee doet. Het gaat zeker wel goed, boven iedere verwachting van hun in. Er was voor hem op de gang een plekje geregeld zodat hij zich daar mocht terug trekken als hij daar behoefte aan had, als het hem teveel is. Maar voor de herfst vakantie heeft hij daar geen moment gebruik van gemaakt. Er zijn dingen waar hij leuk bij mee doet. Maar hij zwerft ook nog geregeld door de klas. Feitelijk functioneert hij nog op peuter niveau. Niet verbazend, hij is nooit eerder zo intensief naar school geweest. En zo eens voor een dag is het goed te handhaven, maar zo meedraaien, continu, dan moeten er veel regeltjes geleerd worden. En dat vraagt wel tijd. Zo is de regel in de kleuterklas; om de beurt mogen de kleuters naar de gang om hun Jas aan te trekken. Ze komen daarna weer binnen in de klas en nemen nog even plaats in de kring tot dat iedereen zijn jas aan heeft en dan gaan ze als een slinger door de gang, hand in hand, naar buiten. Martin mocht zijn jas halen. Hij trok deze aan ritste die dicht en vervolgens kwam hij niet in de klas. Als je een jas aan trekt moet je naar buiten en niet weer de klas in! Zo iets raars. De juffen die hij nu heeft konden die gedachten van hem zo inderdaad vertalen, wat ik zeker een pluspunt naar de juffen vind, die pas 1 jaar in het bijzonder onderwijs werken en mijn kind gelukkig wel als uitdaging kunnen zien. Het heeft wat uitleg nodig gehad en het was beslist geen onwil van Martin om zo te handelen. Maar inmiddels heeft hij dit begrepen en doet hij dus ook op de manier zoals van hem verwacht word. En zo beetje bij beetje past hij zich naar de klas aan. Maar om nu te zeggen dat hij goed aan het lesprogramma meedoet.... Dat dus niet.

Heb ik nogmaals gezegd dat ik ook beslist niet verwacht dat hij met enorme werkstukken thuis komt. Wat overigens wél gebeurt en waaruit ik opmaak dat hij dan toch echt heel goed zijn best doet. Hij staat echt te glunderen bij ieder werkje dat hij me toont. Prachtig gewoon!

Dus terug naar het gesprek. .... het gaat goed met Martin dus zou ik graag zien dat hij hele dagen naar school gaat. Dat hij ipv 13 uur vrij net als alle andere kindjes pas om 15 uur uit school komt.

Nou, daarover hadden ze dan het voorstel om het nu met 2 middagen op te bouwen. En hem dan maandag een korte dag, dinsdag een lange dag, woensdag een gewone dag, donderdag een lange dag, vrijdag een korte dag.

Totaal geen optie dus. Zeker niet voor een kind met autisme die duidelijkheid moet hebben. Die daar ook behoefte aan heeft. Opbouwen zoals hun dat nu willen geeft te veel spanningen bij Martin. En dat zou dan betekenen dat hij een langere periode in spanning

Dit is een persoonlijke Point of view:

Te lezen op www.outsider.net

©Rechten van het geschrevene berusten bij de auteur. Het geschreven kan vrij gebruikt worden in sociale kring zolang daar geen geld voor gevraagd of aan verdient wordt!

word gehouden. Tja, en dat met sinterklaas voor de deur wat ook een spannende periode is.....

Dus daarom, per direct hele dagen naar school. Die spanning is dan weg. Dan is er wat de schooldagen betreft in ieder geval duidelijkheid. En de spanning van Sinterklaas, daar kom je toch niet onderuit. Maar beperk die spanningen dan zoveel mogelijk. En als we het dan toch over 2 middagen hebben, dan is de voorkeur aan maandag en dinsdag, omdat ieder begin van de week dan hetzelfde is. En dat blijft dan ook zo. Al die veranderingen biedt geen positieve invloed. Dus daarom ben ik het toch niet met het voorstel eens en zou ik graag zien of minstens verklaard hebben wat de reden is dat Martin niet gewoon heel de week iedere dag hele dagen naar school mag.

We hebben wat moeten aandringen maar de reden waarom ze Martin niet de hele week naar school willen hebben, komt voort uit angst. Ze hebben met Martin natuurlijk een verschrikkelijk slechte periode achter de rug. Deze zijn zeker ergens vandaan gekomen. Maar toch vooral bij de fouten die ze al keer op keer eerder hadden gemaakt. Ze zien nu zeker wel in dat een goede voorbereiding heel belangrijk is voor Martin. En dat er met hem dan zeker een hele boel te bereiken is.

Om uit angst een kind thuis te houden vind ik dus geen optie.

Of die angst gegrond is kun je alleen weten door te ervaren.

Ja maar... Hij is zo gespannen rond een uur of 12. Dan bouwt de spanning zich op. En stel dat het zo blijft, dan is de middag tot 3 uur heel lang.

Jawel, kan ik helemaal mee inkomen. Maar stel dat die spanning ontstaat omdat hij om 1 uur naar huis mag. En stel dat je dus duidelijkheid geeft dat hij net als alle kindjes tot 3 uur op school blijft. Stel dat die duidelijkheid de spanning weg neemt en de spanning pas om 2 uur begint. Omdat hij om 3 uur naar huis mag. Kan maar goed dat het zo gaat. Maar wij weten dat alleen door te ervaren. En in dit geval is niet alleen de school de graadmeter. Maar ook thuis. Want als hij de school werkelijk als te gespannen ervaart, dan zal hij dat thuis uitdragen in drift en opstand. Wanneer hij ontspannen thuis komt, zoals de 3 weken voor de herfstvakantie, dan is het wel een spanning, maar een spanning die met de tijd vanzelf minder word. En die kans willen we hem toch geven?

Uiteindelijk is de school over stag gegaan. Martin gaat vanaf vandaag weer hele dagen naar school. Heel spannend allemaal! Voor mij net zo goed. Want als dit allemaal weer mis gaat, heeft deze school mij niks meer te bieden. Met alle gevolgen van dien.

Het is nu aan Martin en aan de juffrouwen om er wat van te maken. Toen ik gisteren op school was, sprak ik ook even de juffrouw die Martin nu heeft. Ze kwam zich even aan me voorstellen. Wel zo aardig. En ze vertelde hoe het die dag ging. Het was duidelijk dat deze eerste dag na de vakantie eigenlijk wel moeilijk was voor Martin. Via het schriftje had ik daar ook extra op gewezen, dat deze dag na de vakantie als het ware weer een dag 1 is. Martin vroeg steeds wanneer ze in de kring gingen zitten. Hij vindt de kring zitten best moeilijk. Hij moet dan stil zijn en vooral niet gaan lopen. Op het moment dat ze in de kring zouden gaan zitten zegt Martin ineens; "Martin gang." De juffrouw is eigenlijk heel verbaasd. Het plekje op de gang wat speciaal voor Martin bedoeld is, was tot heden nog niet gebruikt. En nu vroeg hij er uit zichzelf om. Hij geeft dus echt zijn behoefte aan. De juffrouw vond het dus ook goed. Martin ging naar zijn tafeltje in de gang. Hij zat daar en deed niks.

Ogenschijnlijk doet hij dan natuurlijk niks. Maar in dat koppie van hem is hij heel erg druk aan het werken om de prikkelingen te verminderen. Dingen een plekje te geven. Dat is niet zichtbaar, maar wel een bezigheid.

De juffen vonden het toch niet alles dat hij 'niks' zat te doen. Want tja, zo geef je een kind geen les. Ze besloten hem een mandje te brengen met een bezigheid erin. De juffrouw bood het Martin aan. Martin zegt nee. Uiteraard niet want zijn hoofdje zit al zo vol en komt ze weer een prikkel brengen. Volgens afspraak geeft ze daar geen aandacht aan. Ze zet echter het mandje neer bij Martin en loopt de klas weer in.

Als ze in de klas zit, komt Martin even later de klas in. Hij zet het mandje op tafel en loopt de klas weer uit terug naar zijn plekje op de gang. Nou dat was duidelijk!

En wat ik zo mooi vind, de juffen begrepen het. En ze hebben hem zo even gelaten. Na een eventjes zagen ze dat hij door het raam stond te gluren. Want hij is wel nieuwsgierig naar de klas en alles. En toen de kring klaar was en ze gingen met kastanjes aan het werk, toen kwam Martin weer gewoon de klas in en zei: "Martin klas."

Super!!! Hij geeft zelf zo goed aan wat zijn behoefte is. En daar mee omgaan, is natuurlijk behoorlijk afwijken van het lesprogramma, maar aan de andere kant zijn er dingen waar hij

Dit is een persoonlijke Point of view:

Te lezen op www.outsider.net

©Rechten van het geschrevene berusten bij de auteur. Het geschreven kan vrij gebruikt worden in sociale kring zolang daar geen geld voor gevraagd of aan verdient wordt!

aan mee doet. En de rest, dat kan dan zeker ook wel komen. Maar hij moet dan wel de tijd krijgen om die duidelijkheid en vertrouwen in alles te vinden.

Ik ben er van overtuigd dat het allemaal best goed kan komen en dat de school nu toch aardig op de goede weg is. We gaan het gewoon ervaren.

10-11-2004 Schoolinspecteur

Betreffende het verhaal van Martin over zijn school.

Ik was er aardig uit met de school. Hij gaat nu hele dagen naar school. Zo hebben we het afgesproken en zijn we overéén gekomen. Echter vertrouw ik de school in het geheel niet. Het vertrouwen is natuurlijk met de tijd erg verdwenen. Ze zijn me iets te makkelijk met schorsen.

Dus ik mailde de directeur van de school en vroeg hem wat hij de inspecteur zou melden. Aangezien hij mij dat behoort te vertellen omdat ik ook mijn reactie mag geven indien ik het niet met de school eens ben.

De directeur liet weten dat hij de inspecteur het verslag van ons laatste gesprek zou sturen en het individuele handelingsplan van Martin en een begeleidend briefje.

Wat er in dat begeleidende briefje staat was mij verder niet bekend. Het zat me in ieder geval allemaal niet lekker.

Ik besloot dat ik het niet met school eens ben. Ik vind dat niet voldoende om aan de inspecteur te vermelden. Ze vervagen hiermee een voorgaand verhaal en dat klopt niet. De zoveelste fout en ik laat dat niet over me heen gaan.

Dus ik ben in het weekend aan de slag gegaan. Heb een samenvattend verhaal geschreven naar de inspecteur. Vervolgens diverse bijlagen toegevoegd. En daarmee had ik een dossier betreffende mijn zoon van meer dan een halve kilo! En dat over 3 maanden school. Heftig!

Maar het voelde zo verschrikkelijk goed. Voor mij gevoel was het nu pas af.

Ik schreef de inspecteur:

"Ik heb echter na dit alles weinig vertrouwen in de school. Duidelijk naar voren komt dat ze geen tot weinig kennis hebben over autisme. Dat vind ik heel jammer. Toch echter heb ik zelf, als deskundige van mijn kind, van af het begin af aan open gestaan en mijn best gedaan om ze alles te geven wat van belang was voor dit kind.

Ik geef ze alle kans, maar kan er niet op vertrouwen dat als het even mis gaat ze deskundig zullen optreden naar mijn kind of op de juiste wijze met de situatie zullen omgaan. Mijn ervaring is echter dat ze heel makkelijk naar huis bellen of het kind 'schorsen' tegen alle regels in. Heel spijtig. Vandaar dit schrijven."

Eerlijk gezegd verwachtte ik er niks van. Hooguit een schrijven waarin zou staan dat mijn schrijven ontvangen is. Maandag het pakketje gepost.

Vanmiddag ging de telefoon!!!! De desbetreffende inspecteur. Hij had mijn verhaal ontvangen. En tevens van de school een schrijven. De school schrijft hem met het verzoek van vrijstelling van de leerplicht van mijn kind. En ik schrijf precies het tegenovergestelde. Dit geeft te denken. En mijn hele verhaal geeft hem alle reden tot een uitgebreid onderzoek!!!

Ik word gehoord en er word ook nog eens een ferme actie ondernomen. Deze man staat achter mij en mijn inzet en gaat dit tot op de bodem uitzoeken. Uit mijn verslag komt duidelijk naar voor dat dit vanaf de zomervakantie niet goed gaat. En de school heeft nog niet 1x contact met de inspecteur opgenomen.

Dit had ik nooit gedacht! Het voelde goed om mijn gehele verslag zo te bundelen en alles wat ik had door te spelen naar de inspecteur. Nu zit ik te glimmen met blosjes op mijn wangen. Het voelt goed!

Dit is een persoonlijke Point of view:

Te lezen op www.outsider.net

©Rechten van het geschrevene berusten bij de auteur. Het geschrevene kan vrij gebruikt worden in sociale kring zolang daar geen geld voor gevraagd of aan verdient wordt!

Ik moet nog 7 jaar met deze school verder. Laten we ze maar gelijk duidelijk stellen met wie ze van doen hebben.

Dacht ik even voor Martin alles op een rij te hebben en er mee klaar te zijn, lijkt het nu pas te beginnen. Ik zal er nog weer tijd in moeten steken. Sneller als ik dacht. Want ik denk dat als een kind eenmaal schoolgaand is er geen einde meer komt aan alles wat geregeld en gepland moet worden. Maar deze keer voelt het goed! Het voelt gewoon heel lekker.

16-08-2005 Hoe het jaar verder verliep en hoe het er voor staat.

Ik ben op gesprek geweest bij de schoolinspecteur. Met de directeur daarbij aanwezig. Er zijn me toezeggingen gedaan waar ik me in heb kunnen vinden. De directeur bood zijn excuus nogmaals aan voor alle rompslomp en de gebreken die er geweest zijn.

De school heeft zich beslist ingezet voor Martin.

Neemt niet weg dat het vertrouwen in de school niet groeide. Ik mijn argwaan bleef houden. En besloot om de tijd te nemen om evengoed een andere school te gaan zoeken. Welke meer autisme gericht is. De verandering van Cluster 2 onderwijs naar Cluster 4. Nieuwe indicatie aanvraag en al dat soort. De school heeft me daarin wel steun geboden.

Martin staat nu op de wachtlijst van een geschiktere school. En tot die tijd vangt de huidige school hem op. Dat waardeer ik ten zeerste in ze.

Toen het schooljaar 2004/2005 ten einde liep werd ik dan ook benaderd door school en in overleg werd besloten hoe verder met Martin. Naar welke groep hij geplaatst zou worden en hoe zij konden bijdragen om de overgang zo flexibel mogelijk te laten verlopen.

Vóór de zomervakantie kreeg ik foto's die ik nodig zou hebben om Martin voor te bereiden in de zomervakantie. Ik kreeg ook foto's van de nieuwe juffrouwen, waar ik ook weer picto's van kon maken. En ook zo belangrijk: een schrijven van wat er de eerste schooldag te verwachten was.

De zomervakantie was een verademing. Even rust voor het gehele gezin. Dag 1 van het nieuwe schooljaar zit erop. De berichten zijn al beter als vorig jaar om deze tijd. Ik ben benieuwd hoe de nieuwe juffen het dit jaar gaan doen met Martin. In afwachting van overplaatsing naar het cluster 4 onderwijs.

Omdat ik mijn ervaring graag wil delen met anderen die zich er misschien in herkennen, plaats ik deze tekst hier in Point-of-view van Stichting Outsider.

Ik weet dat vele strijd moeten leveren voor hun kind voor een geschikt plekje op school. Het mooiste is als de school MET je aan het kind werkt. Maar helaas is dat meestal juist het probleem. Heel jammer!

Ik heb een behoorlijk explosief kind. Laat daar nu ook een boek over zijn! In dit boek wordt heel duidelijk omschreven hoe de gedachtegang van dit soort kinderen werkt. Waarom en hoe ze dan overprikkelt raken.

Ik kan mensen met een kind als het mijne dit boek echt adviseren.

“Het explosieve kind.”

Schrijver: Ross W. Greene

ISBN 9057121956

Silvia T. Moeder van Martin.

Dit is een persoonlijke Point of view:

Te lezen op www.outsider.net

©Rechten van het geschrevene berusten bij de auteur. Het geschrevene kan vrij gebruikt worden in sociale kring zolang daar geen geld voor gevraagd of aan verdient wordt!